317

TEROR NA PLANETĚ KRYSTALŮ

1.

Traloth ukázal na obrazovku a řekl: „Dělník je unavený!"

Úl vzhlédl od psacího stolu. Na obrazovce byl vidět výřez osvětlené podzemní chodby. Dělník, muž v otrhané modrozelené kombinéze, stál u stěny před místem, kde z kamene vystupovala třpytivá žíla. Muž byl vyzbrojen vibračním krumpáčem, ale místo aby ho použil, postavil ho na zem a opřel se u rukojeť. Zapotácel se. Bylo vidět, že

je na konci sil. Úl stiskl tlačítko. Muž na obrazovce sebou trhl. Upustil rukojeť krumpáče a napůl se otočil kolem vlastní osy, než klesl k zemi. Úl na zlomek vteřiny zahlédl jeho tvář, staženou bolestí. Dělník křičel. Nebylo to slyšet, protože přenos fungoval na čistě optické bázi.

„To ho naučí." řekl Úl lhostejně. Iraloth přistoupil blíž. Působil impozantním dojmem: tmavá, tvrdá, jakoby kožená pokožka, bělavé šedé nohy, tvořené pouze kostní substancí, dlouhé,

tenké paže a dlouhý, tenký krk, na kterém seděla malá kulatá hlava. Úl ho pozoroval se směsicí bázně a odporu. Ideálem krásy bylo jeho vlastní tělo, štíhlé, pokryté stříbřitými šupinami, přesto však poloprůhledné, na jehož ramenou seděla obrovská transparentní lebka, v níž rudě zářilo třetí oko.

Olova bázeň pramenila především z toho, že Iraloth měl dvě „třetí" oči, každé na jednom rameni. Plavaly ve vlastní tekutině a před okolním světem je chránila zvláštní nádoba ve tvaru polokoule.

„Možná ho to naučí," odvětil Iraloth, „ale možná už není poučení přístupný."

Úl pohlédl zpět na obrazovku. Dělník, jemuž uštědřil elektrický šok, se začal narovnávat. „Ještě je přístupný,"

konstatoval.

„Je to váš poslední muž," upozornil Iraloth. „Když ho budete poučovat příliš intenzivně, jednoho dne se úplně zhroutí a vytěžování krystalových žil se zastaví."

„Jen na krátko," opáčil Úl. „Mezi hvězdami je spousta cizinců. Zajmeme je a rozjedeme důl zase naplno."

Iraloth neodpověděl. Koneckonců byl v hierarchii až třetí a Úl byl jeho nadřízený.

Dělník už byl zase na nohou. Úl ho netrpělivě pozoroval. Zdálo se mu, že je příliš pomalý. Znovu sáhl po tlačíku. Dělník se okamžitě zhroutil. Tentokrát definitivně.

„Je po všem," řekl Iraloth trochu výsměšně. „Důl se zastavil."

„Ne na dlouho," prohlásil Úl a vrátil se k podkladům, jejichž studium přerušil.

Muž v modrozelené kombinéze se nehýbal. Major Ken Suluth, příslušník 3. vědeckého expedičního sboru Solárního impéria, byl po smrti.

14. svaz těžkých útočných lodí Organizace spojených hvězd se nacházel ve vesmírném sektoru Jellicovy hvězdy, a každý na palubě osmi set lodí byl přesvědčený, že v celé galaxii momentálně neexistuje vážnější problém než obří robot OLD MAN, který se zdržoval v tomtéž sektoru a o němž se nevědělo, zda v nejbližší vteřině nezaútočí na jednotky, které ho obklopují, aby si prostřílel cestu k Zemi.

Oznámení, že se 14. svaz z kritického sektoru stáhne, zapůsobilo proto na důstojníky a mužstvo jako šok. Jediný možný závěr byl, že na zatím neznámém místě je situace ještě podstatně kritičtější než v soustavě Jellicovy hvězdy. Svaz se tedy dal rychle do pohybu. Jasné bylo pouze to, že cíl leží dost daleko.

Jen hrstka lidí věděla, že do soustavy přiletěl křižník REVINO a na prstech jedné ruky by se dali spočítat ti, kteří si dali jeho přílet do souvislosti s uspěchaným startem. To bylo pochopitelné. REVINO přiletěl v 09:02 všeobecného času. Svaz odstartoval v 09:35. Pohotovost byla vyhlášena v 08:41 - tedy ve

chvíli, kdy byl REVINO od soustavy vzdálen ještě 6 astronomických jednotek.

Nedalo se tedy předpokládat, že by admirál Bayth, velitel 14. svazu těžkých útočných lodí, mohl od REVINA obdržet pokyny, které ho přiměly k nečekanému manévru. V tomto směru však byly úvahy nezasvěcených chybné. Start 14. svazu těžkých útočných lodí bezprostředně souvisel s příletem křižníku - a Con Bayth dostal od kapitána REVINA nejen ústní pokyny, ale i všechna potřebná astronomická data. Prozatímní cíl 14. svazu ležel 13 700 světelných let od soustavy Jellicovy hvězdy, za hranicemi Mléčné dráhy.

Jednalo se o rudou obří hvězdu s kódovým označením Navo-Sever. Navo-Sever se nacházela na okraji jedné z trpasličích galaxií, kterým astronomové říkali Magellanova mračna. Patřila do většího z obou mračen, v nichž se v minulých týdnech odehrály vzrušující události, které však zůstaly veřejnosti utajeny.

Nikomu na palubě osmi set lodí pochopitelně neušlo, že etapy lineárních

letů jsou při této akci mimořádně dlouhé, ale z toho se ještě nedalo nic bližšího odhadnout. Sama Mléčná dráha byla velmi rozlehlá. Vzdálenost od Jellicovy soustavy na jižním okraji galaxie k libovolnému místu na protilehlém severním okraji činila zhruba sto tisíc světelných let.

Když bylo konečně jasné, že se svaz chystá opustit domovskou galaxii, rozpoutaly se na všech lodích divoké spekulace.

Letí se do Andromedy.

Maahkové chystají obrovskou invazi do Mléčné dráhy.

Ne, o Maahky nejde. Na scéně se objevili dědicové Mistrů ostrovů.

Ne, nesmysl. Vůbec se neletí do Andromedy. Letí se do zcela nové galaxie, z níž přicházejí podivné hypersignály...

Třiadvacet hodin se šířily nejrůznější dohady. Pak odněkud prosákla novinka. Zaměřovači zaznamenali na obrazovkách

nové světelné body. Kdokoli si mohl spočítat, že flotila zatím neurazila víc než sto tisíc světelných let a pár drobných. Neletělo se tedy do nějaké neznámé galaxie.

Existoval jen jeden cíl, jehož se mohlo dosáhnout pomocí lineárního letu, a který přesto neležel od okrajů Mléčné dráhy více než milion světelných let:

Magellanova mračna.

Muži na palubách lodí 14. svazu napnuli sluch. Všichni si najednou vzpomněli na nejasné zprávy, které mezi nimi kolovaly před několika týdny.

Conu Baythovi trvalo celkem 25 hodin a 30 minut, než přemístil své jednotky z dosavadního stanoviště do bezprostřední blízkosti cílové hvězdy Navo-Sever. REVINU stačilo v opačném směru o devadesát minut méně, křižník však letěl sám. Pokud se týkalo letu ve svazu, vytvořil admirál Bayth rekord, který měl zůstat nepřekonán více než sto let.

Okolí cílové hvězdy bylo nápadně prázdné. Con Bayth se právě chystal nařídit analýzu dat, které mu poskytl REVINO, když se mu ohlásila korveta KC-5 pod velením nadporučíka Arthru Arnusena. Arnusen kroužil na oběžné dráze kolem Navo-Severu a sloužil s hrstkou svých mužů jako spojka mezi 14. svazem a jednotkami, operujícími hlouběji v Magellanu, toho času pod Atlanovým velením.

Con Bayth nyní obdržel rozkaz, aby se okamžitě odebral ke Keeganově hvězdě. Jaké úkoly ho tam čekají, nevěděl ani Arnusen. Kursová data byla prostřednictvím hypervln přenášena přímo do palubní pozitroniky vlajkové lodi. Arnusen zatím informoval admirála o novinkách, které se dozvěděl z operační oblasti uvnitř hvězdného oblaku. Jeho informačním zdrojem byl REVINO, poslední loď, která minula Navo-Sever, takže Arnusenovy zprávy nebyly ve skutečnosti pro Baytha ničím novým. Sám přece s křižníkem hovořil. Ems Kastoři se s 82. stabilizačním svazem nacházel nad Modulou II a celou soustavu blokoval. Atlan pronásledoval s CRESTEM IV, soukromou lodí

Roie Dantona a dvaceti Kastoriho jednotkami zhruba tři sta nepřátelských hruškovitých lodí, neboť v jedné z nich se podle všech předpokladů nalézali Perry Rhodan, Roi Danton a celá řada dalších důležitých důstojníků coby zajatci neznámého národa, obývajícího Ma-gellanovo mračno.

Zhruba dvě hodiny po příletu do sektoru Navo-Sever se 14. svaz dal opět do pohybu. Následující etapa byla kráká. Keeganova hvězda byla od Navo-Severu vzdálená pouhých dvaadvacet světelných let.

V Keeganově soustavě byl klid. Hlídkoval zde major Sih Lugastra s dvaceti korvetami. Neměl pro Cona Baytha žádné další rozkazy a oznámil mu, že se od jeho příletu v soustavě absolutně nic nestalo. Admirál Bayth tedy pokračoval v cestě. Cílem byla Modula II, vzdálenost 4632 světelných let.

Podle synchronního letopočtu bylo

právě 20 hodin 10 minut, 23. listopadu 2435, když se zaměřovači 82. stabilizačního svazu probrali z letargie, do níž upadli, protože se tak dlouho naprosto nic nedělo.

Z lineárního vesmíru se vyřítilo osm set obrovských vesmírných lodí a zamířilo přímo k pozicím 82. svazu. Byl vyhlášen poplach. Ale Ems Kastoři nezpanikařil. Během několika vteřin bylo zjištěno, že se jedná o pozemské jednotky. Poplach byl odvolán.

Con Bayth, který doufal, že od Emse Kastoriho získá veškeré nezbytné informace, byl opět zklamán. Kastoři nevěděl nic. Dva dny už neměl žádné zprávy od malé skupiny, která měla osvobodit Perryho Rhodana a jeho druhy. 82. svaz měl za úkol kontrolovat soustavu Modula a zabránit jakémukoli provozu vesmírných lodí z a do Moduly. Nebylo to těžké, protože v Module panoval absolutní klid.

Con Bayth se tedy rozhodl, že se svou flotilou prozatím v Module zůstane. Cíl neznal, takže mu v podstatě nic jiného nezbývalo, přesto v něm doutnal vztek z vlastní bezmoci.

Lodě 14. svazu zůstaly v pohotovosti. Admirál Bayth tušil, že pro něj neposlali proto, aby nečinně vyčkával v soustavě

Moduly II. Atlanův rozkaz mohl přijít každou vteřinu.

Vlajkové lodě obou svazů si mezitím vyměnily informace. Con Bayth obdr-

žel detailní popis nejnovějších událostí v sektoru. Ems Kastoři mu sdělil, že hypnokrystaly sice nepocházejí přímo z planety Modula II, ovšem že právě na ní se zrodila jejich nebezpečnost. Neinteligentní krystalový materiál sem byl přepraven z Dangeru I a dosud neznámým procesem naprogramován a vybaven vlastní inteligencí.

On sám mohl bohužel Kastorimu sdělil pouze to, že v sektoru Jellicovy hvězdy je klid. Radil se s Kastorim o krocích, které by měl podniknout, ne-obdrží-li od Atlana žádné pokyny, a zjistil, že epsalský generál je poněkud zdrženlivý partner, kterýžto coby důstojník solární flotily nechtěl nebo si netroufal předkládat žádné návrhy, jak by se měla chovat Organizace spojených hvězd. Ačkoliv se USO v uplynulých stoletích nikdy nechovala jinak než jako prodloužená paže imperiální flotily, přesto byla samostatnou a na Impériu nezávislou organizací. Bylo proto pochopitelné, že Kastoři váhal. Conu Baythovi se ho však nakonec přece jen podařilo přimět k řeči, když ho ujistil, že jejich rozhovor bude čistě soukromý. Ovšem než Epsalan stačil přednést první návrh, stalo se to, nač Con Bayth celou dobu čekal: zaměřovači oznámili přílet jediné vesmírné lodi. Byla to KC-7 nadporučíka Hinnana.

Hirman se hyperkomem spojil s Baythem a oznámil admirálovi, že přináší pokyny pro velitele 14. těžkého svazu útočného.

2.

„Mezi hvězdami se motá čím dál tím víc cizinců v podivně vyhlížejících lodích," nadhodil Iraloth.

Hovořil trochu ustaraně, ale Úl patřil k jiné rase a znepokojení v jeho hlase nevycítil.

Úl seděl za psacím stolem a zabýval se hromadou rešeršních zpráv. Iraloth stál uprostřed okrouhlé místnosti a díval se na jedinou rozsvícenou obrazovku, která stejně jako předtím

nabízela pohled na podzemní šachtu a nehybné tělo posledního dělníka.

„Čím víc, tím líp," odvětil Úl, aniž vzhlédl od práce. „Potřebujeme pracovní síly do dolu."

Iraloth sklonil pohled k zemi.

„Uvědomujete si, že máme co dělat s minimálně dvěma naprosto rozdílnými typy nepřátel?" zeptal se vážně.

Úl mávl rukou.

„Koho to zajímá! Jsme neporazitelní - a v dole můžou pracovat všichni."

Iraloth nebyl spokojený.

„Co nás dělá neporazitelnými?" chtěl vědět.

„Krystaly, pochopitelně," opáčil Úl podrážděně. „Protivník nemá žádnou

zbraň, která by se s nimi mohla byť jen vzdáleně měřit. Pomocí krystalů dobu-deme vesmír."

Iraloth měl připravenou celou řadu námitek, ale tváří v tvář Úlovu fanatismu mlčel. Úlovy úvahy se pohybovaly v kruhu. Těžba krystalů se zastavila, protože nebylo dost zajatců, kteří by mohli pracovat v dole. Brzy ale budou noví zajatci, protože krystaly představovaly neporazitelnou sílu.

Iraloth dospěl k závěru, že Úl posuzuje celou věc až příliš optimisticky.

„Tohle nikdo nedokáže," tvrdil Link Stovall.

Christopher Savv se zasmál.

„A i kdyby dokázal, netroufne si."

„Je to čistě technický problém," prohlásil Harper Lenn důrazně, „a v tom se vyznám. Je to úplně jednoduché..."

„Jenom musíš někde vzít televizor," připomněl Link.

„A zfalšovat podklady, aby nikdo nezjistil, že chybí," doplnil Christopher.

Harper mávl pohrdavě rukou.

„Chybí vám fantazie! Kdo by chtěl celý přístroj? Obrazové přístroje si můžete půjčit jen se souhlasem velitele oddělení, a jak znám našeho starého, nebude mít nejmenší pochopení."

Link se široce usmál.

„Vzdává to, Chrisi," konstatoval.

Chris pokrčil rameny.

Harper se otočil na podpatku a opustil malou, spartánsky zařízenou kabinu, která jim třem sloužila jako obývák a ložnice zároveň.

Když se za čtvrt hodiny vrátil, nesl plastovou nádobu s očividně těžkým obsahem. Postavil ji na stůl a opatrně vytahoval svou kořist. Spínače, relé, cívky, tranzistory, kondenzátory, odpory... Na dně nádoby spočívala kompaktní obrazovka o rozměrech 10x10 centimetrů, jaké používali k experimentům v technické laboratoři.

„Tak," řekl Harper spokojeně, „to by bylo všechno, co potřebujeme."

Link a Christopher se pomalu vzpamatovávali.

„Ty - ty chceš...," koktal Link.

„...z toho šrotu postavit přijímač?" dokončil Christopher.

Harper si vyhrnul rukávy kombinézy.

„Nic není snazšího," ujistil kamarády. „Čistě technický problém..."

Dal se do práce. Link a Christopher byli vysláni, aby obstarali několik drobností, na které Harper ve spěchu zapomněl. Potřebovali baterii, letovací automat, něco na uchycení spínačů... a pod Harperovýma šikovnýma rukama dílo rostlo s ohromující rychlostí.

Netrvalo ani hodinu a přístroj byl hotov. Ukázalo se, že hlavní anténa prochází v bezprostřední blízkosti jejich kabiny. Dalo se k ní dostat větrací

šachtou. Věci se ujal sám Harper. Odstranil uzávěr šachty ve stropě kabiny a vsoukal se do ní. Asi po dvaceti metrech šachta opisovala ostrý oblouk, za nímž vedla hlavní anténa. Harper předpokládal, že anténa má vodivý kontakt se stěnou šachty, a přiletoval tam svůj drát.

Když se vrátil do kabiny, uvedli přijímač do chodu. Harper

byl na svůj výkon velice hrdý. Kabiny mladších důstojníků a mužstva nebyly vybaveny obrazovými přijímači. Člověk to musel dotáhnout až na majora, aby měl nárok na kabinu, z níž se pomocí přístroje zapuštěného ve stěně dalo pozorovat nejbližší okolí lodi. Harper to pravidlo dosud nikdy nepovažoval za urážku vlastní důstojnosti, ale teď, když ani po čtyřiceti hodinách neměl sebemenší tušení, co se vlastně ve skutečnosti děje, zvědavost zvítězila nad sebeovládáním. Chtěl mít jistotu. Ne že by si myslel, že narychlo postavený přístroj všechno osvětlí. Jen chtěl vidět, co je venku. Psycholog by to nejspíš označil za lehký záchvat klaustrofobie.

Obrazovka se rozzářila jakmile stiskl spínač. Přenos fungoval bezvadně. Viděli před sebou výřez vesmírného sektoru se značnou hustotou hvězd. Kamera zachytávala rozptýlené záření velkého tělesa, nejspíš blízkého slunce. Uprostřed obrazovky se vznášela matně zářící koule nějaké planety.

Link a Christopher mu vyjádřili svůj obdiv. Harper si jich moc nevšímal. Obraz ho fascinoval. Neznámá planeta musela být jedním z mezicílů a nebo možná dokonce konečný cíl celé akce.

„Vidíte, jak se to blýská?" zeptal se Christopher a ukázal na planetu, která vypadala, jako by na jejím povrchu někdo neustále zapínal a zase vypínal tisícovky světel.

„Právě jsem chtěl říct totéž," ozval se Link. „Co je to?"

„Takže jste si toho taky všimli," zamumlal Harper. „Rychlá reakce, musím říct."

Christopher se zasmál. Na Pembroke, odkud pocházel, získal smích význam, který se podstatně lišil od toho na Zemi. Obyvatelé Pembroke se smáli, když nevěděli, co odpovědět, když je něco zlobilo, a když měli hlad. Ovšem také tehdy, když je něco pobavilo, nebo když měli z něčeho radost - aby zachovali tradici. Obecně však jejich smích neměl nic společného s vyjádřením spokojenosti.

Tři přátelé dál pozorovali obrazovku a mlčeli. Minulo třicet

minut. Harperovi se zdálo, že se planetární koule o několik milimetrů zvětšila. Loď se k ní tedy pomalu přibližovala. Blýskání bylo zřetelnější. Bylo teď zřejmé, že nepřichází z povrchu neznámé planety.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se najednou Link.

„Sám bych rád věděl, co se tu děje," přiznal Harper, aniž odvrátil zrak od obrazovky. „Myslím..."

Odmlčel se uprostřed věty. K ničemu by nebylo, kdyby prohlásil, že mu ta cizí planeta připadá poněkud strašidelná.

„Nějak se mi to nelíbí," řekl Christopher a krátce se zasmál. „Ta věc je -no, jak bych to řekl... Prostě strašidelná. Nezdá se vám?"

Link přikývl.

„Dá se to tak říct," souhlasil. „Možná je to ale tím, že..."

Nikdy se nedozvěděli, čím by to podle Linka mohlo být. Přerušilo je hlášení z reproduktorů:

„Všem důstojníkům a mužstvu! Následuje oznámení velitele svazu." V reproduktoru to zapraskalo. Několik vteřin bylo ticho, pak se ozval klidný hlas Cona Baytha: „Všichni jste si lámali hlavy, proč jsme tak najednou opustili sektor Jellicovy hvězdy," řekl. „Čas mlčení skončil. Jsme těsně u cíle a zanedlouho začnou boje. Jsme nedalo centra Velkého Magellanova mračna, nejnovějšího bojiště, které se zdá být v úzké souvislosti s událostmi v sektoru Jellicovy hvězdy. Jsme zhruba tři astronomické jednotky od planety, která je zřejmě jednou z hlavních protivníkových bašt.

Naším úkolem není zničit planetu, ale protivníkovu jednotku, která se nachází na oběžné dráze kolem nepřátelské planety. Jedná se o krystalový útvar se zcela zvláštními schopnostmi. Krystaly dokáží ovlivňovat inteligentní mozky. Jejich funkční mechanismus je zatím neznámý. Mluvíme o parahypnóze - což neznamená nic jiného, než že nevíme, o co jde. O krystalech jste už slyšeli během našeho pobytu v sektoru Jellicovy hvězdy. Máme důvod se domnívat, že právě ony určují chování superrobota zvaného OLD MAN.

Krystaly, s nimiž tu budeme mít co do činění, jsou v jistém smyslu méně nebezpečné než ty ze sektoru Jellicovy hvězdy. Stručně řečeno, chybí jim poslední úprava, definitivní naprogramování, které jim propůjčuje jistý druh samostatné inteligence. Krystaly, které máme zničit, žádnou inteligenci nemají, avšak vychází z nich hypnotické záření, které zakrátko pocítíme.

Abychom jejich vlivu v žádném případě nepodlehli, budou učiněna tato bezpečnostní opatření:

Zaprvé obklopíme planetu v širokém prstenci a nepřiblížíme se k ní víc, než na dostřel našich děl.

Zadruhé palbu přenecháme automatickým přístrojům.

Zatřetí astronavigační automatiku jsme naprogramovali tak, že každá z lodí svazu opustí po uplynutí pěti hodin své stanoviště a vydá se na shromaždiště v bezpečné vzdálenosti od nebezpečné planety.

Tato opatření by nás měla chránit před neštěstím. Nelekejte se, pocítíte-li v průběhu následujících pěti hodin touhy a přání, které vám budou vnuceny hypnotickým zářením krystalů. Odolejte jim. Bude-li nátlak příliš silný, obraťte se na lékaře. Jinak zůstaňte na svých místech.

Planeta před námi dostala jméno Danger I. Jsem si jistý, že své jméno, Nebezpečí, nosí právem. Neočekávám ale žádné významnější potíže.

Děkuji vám."

Reproduktor zapraskal.

Harper pohlédl na své druhy.

„Kdybys měl trochu víc trpělivosti," mínil Link, „mohl sis tu námahu s televizorem ušetřit."

Rozkazy, které admirál Bayth obdržel prostřednictvím Cala Hirmana od Atlana, zněly takto:

Zničte krystaly z Dangeru I. Operace má dva účely. Zaprvé se oslabí nebo zcela zarazí nepřátelské zásobování krystalovou substancí, a Zadruhé se Gurradům ukáže, že sledujeme tytéž cíle jako oni.

Con Bayth okamžitě vyrazil. Byl rád, že konečně může jednat.

Během několika málo hodin překonal 14. útočný svaz vzdálenost mezi Modulou II a Dangerem I. Obrovské lodi se vyřítily z lineárního vesmíru a obklopily planetu v širokém prstenci, jehož průměr činil zhruba pět set tisíc kilometrů. Hypnotické záření zatím nebylo nijak patrné. Con Bayth měl v úmyslu přiblížit se až na čtyři sta tisíc kilometrů a pak zahájit palbu. Chtěl zničit obíhající krystaly a přitom planetu pokud možno nepoškodit. Danger I byla důležitá planeta. Bude třeba zjistit, jaká zařízení tam dole protivník má.

Pokud šlo o druhou část Atlanova rozkazu, učinil zaměřovač vlajkové lodi TOSOMA před několika minutami zajímavý objev. Asi deset astronomických jednotek od Dangeru I se nacházela skupinka tří lodí. Zdálo se, že planetu pozorují. Bylo téměř jisté, že jsou to lodě Gurradů.

Pozemšťané dosud věděli o Gurradech jen málo. Byly to humanoidní bytosti se lvími hlavami a mohutnými hřívami. Měli vesmírné lodě podobající se hruškovitým lodím protivníka, ovšem s účinnějším pohonem. Perry Rhodan, Roi Danton a jejich druhové byli momentálně v moci Gurradů, kteří vedli neúnavnou guerillovou válku proti Perliánům a Generálům. Vzhledem k zamotané situaci se Gurradům dalo těžko zazlívat, že považovali Rhodana a ostatní Pozemšťany bez dalšího za nepřátele.

Jedním z Baythových úkolů bylo tento omyl vyjasnit. Jakmile se Gurra-dové dozvědí, že cizinci v kulovitých vesmírných lodích zaútočili na Danger I a zničili krystaly, změní názor.

Alespoň v to všichni doufali.

TOSOMA se pomalu blížila k bodu, z něhož mohla zahájit palbu. Na Dangerem I se pomalu, ale neúprosně stahoval kruh lodí.

Ve vzdálenosti čtyři sta tisíc kilometrů došlo k prvnímu incidentu. Na velitelském můstku TOSOMY se jeden mladý důstojník s křikem zhroutil.

„Nač ještě čekáte? Přistaňte přece!" řval z plných plic. „Přistaňte! Přistaňte! Přistaňte!"

Za několik minut pocítili vliv krystalů i další členové posádky. Hypnotické záření krystalů je lákalo, aby se přiblížili ještě víc a přistáli. Ve své monotónnosti bylo velice silné, a aby zabránil dalším nepříjemnostem, nařídil Con Bayth, aby se flotila vrátila na čtyři sta deset tisíc kilometrů.

3.

Iraloth řekl:

„Už je to tady. Nepřítel je před branami a zakrátko zaútočí."

Neříkal pochopitelně nic nového. Perliánský velitel základny zareagoval na přítomnost osmi set nepřátelských lodí, a nechal si zavolat skupinu tří specialistů, aby se poradili o nutných opatřeních.

Když perliánští specialisté vešli do kupole, kapala z nich ještě voda. Volný čas trávili ve velké vodní nádrži zřízené k tomuto účelu pod povrchem planety. Perliáni byli hydrogenní bytosti, i když s pomocí komplikovaného dýchacího systému dokázali bez problémů existovat i v plynné atmosféře. Kdykoliv však měli příležitost, vraceli se do svého přirozeného prostředí a dýchali žábrami.

Úl nepovažoval za nutné zasvětit svého podřízeného Iralotha do všech detailů svého plánu. Iraloth však přesto mnoho pochytil. Perliáni hodlali donutit protivníka, aby podlehl vlivu krystalů a přistál. Ještě během přistávacího procesu by pak zahájily palbu pozemní stanice a nepřítele zničily.

„Nepřítel se dopustil rozhodující chyby," prohlásil Úl sebevědomě a pohlédl přezíravě na Iralotha. „Příliš se přiblížil k jámě lvové!"

Harper Lenn svůj přístroj zase rozmontoval a odpojil se od hlavní antény. Byl rád, když to měl za sebou. Na palubě TOSOMY se prohřešky proti pravidlům netrestaly zrovna shovívavě. Krátce poté třem přátelům skončilo

volno. Vydali se na svá místa v řídicí a kontrolní laboratoři. Laboratoř tvořila středně velká hala se složitými mechanismy

automatického řízení lodě. Ležela dvě paluby pod velitelským můstkem. Velícím důstojníkem byl nadporučík Neil Finer, muž se železnými zásadami.

Harper Lenn vystřídal seržanta, který se staral o akcelometrový systém. Christopher a Link pracovali u gyroskopu. Jejich pulty byly hned vedle Harperova. Místo Neila Finera, lehce vyvýšené, aby mohl sledovat všechny své podřízené, bylo nalevo. Průměr haly byl asi čtyřicet metrů.

Harper své pracoviště miloval. Na palubu TOSOMY přišel před více než rokem a mezi důstojníky USO představoval výjimku, protože Atlanovým pravidlem bylo zaměstnávat občany pozemských kolonií, nikoli ale ty, kdo se narodili na Zemi. Od té doby neexistovalo místo, kde by se cítil lépe, než v řídicí a kontrolní hale. Nic na tom nezměnil ani Neil Finer, který míval dny, kdy dělal podřízeným ze života peklo.

Harper byl technik tělem i duší. Tím se lišil od obou svých přátel, kteří byli v první řadě důstojníci.

Harper se rozhlédl po svém pracovišti a uchopil mikrofon, který mu umožňoval spojení s nadporučíkem Finerem a ostatními v hale.

„Poručík Lenn na místě, pane. Akcelerometrové zařízení vyzkoušeno a v pořádku."

Nadporučík Finer mu z vyvýšeného místa pokývl. Christopher a Link podali o několik vteřin později stejná hlášení a obdrželi stejnou odpověď. Nadporučík Finer měl středně dobrou náladu. Když měl špatnou, odpovídal obyčejně přes reproduktor, a v mimořádně dobré náladě doprovázel pokývnutí krátkým zamáváním.

Mezitím se přiblížila chvíle, kdy měla TOSOMA spolu s ostatními loděmi zahájit palbu na Danger I. Napětí v hale vzrostlo. Harper sledovat kontrolky. Trhl sebou, když mu nad hlavou zaburácel reproduktor a neznámý hlas oznámil:

„Zahajujeme palbu... teď!"

Všechno běželo podle plánu. Automaty stabilizovaly kurs lodi. Harpera napadlo, že od zařízení, které stálo víc než

osmdesát milionů solarů a spojovalo v sobě nejnovější poznatky řídicí a kontrolní techniky, lze oprávněně očekávat, že bude fungovat bezchybně. Vzhlédl, když zprava zaslechl výkřik.

Jeden z důstojníků se vztyčil za svým pultem. Obličej měl smrtelně bílý. Divoce gestikuloval a křičel:

„Přistát! Nic nedělají! Proč... nepřistaneme?"

Harper pohlédl doleva. Neil Finer byl pánem situace. Vzal do ruky mikrofon přivolal službu konajícího nemocniční-

ho důstojníka. Bledý důstojník kladl odpor, ale jen slabý. Za dvě minuty byl odveden. Jeho místo zaujal někdo jiný.

Incident přinutil Harpera, aby se zamyslel. Vzpomněl si na varování admirála Baytha. Propátrával své vědomí a hledal stopy cizího vlivu, ale marně. Nebyl si však jistý, jestli ovlivněný člověk dokáže rozpoznat svůj stav. Co když už byl pod vlivem krystalů a nevěděl o tom?

Necítil žádné nutkání, naléhání, žádné přání nebo chuť, která by mu připadala nepřirozená. Byl to však důkaz?

Obrátil se na Linka Stovalla.

„Linku, cítíš..."

Link ho nenechal domluvit.

„Ani stopu. Myslíš, že to člověk sám..."

„Jistěže," vmísil se Christopher. „Slyšeli jste, co chtěl. Chtěl přistát. Máte snad chuť přistát na Dangeru I?"

Link zavrtěl hlavou. Harper se zamyslel a zjistil, že takovou touhu nepociťuje. I když měl pochybnosti, zda se Chris tak dobře vyzná v hypnóze, přece jen se mu ulevilo.

Znovu se vrátil ke své práci. Alespoň stroje rozhodně nemohl nikdo hypnoticky ovlivnit!

Minulo deset minut. Děla na TOSO-MĚ v pravidelných intervalech pálila ničivé salvy. A pak se stal druhý incident.

Tentokrát se jednalo o jednoho poručíka a jednoho desátníka, kteří se takřka současně zvedli ze svých míst a začali gestikulovat a křičet. Neil Finer je celkem snadno dostal pod kontrolu. Pět ošetřovatelů je odvleklo z haly do palubní nemocnice. Poručík i desátník trvali na tom, že chtějí přistát na

Dangera I a bylo je slyšet, dokud se za nimi nezavřela příčka.

Harper Lenn náhle pocítil naléhavou předtuchu blížícího se nebezpečí.

Už první salvy trefily do černého. Výsledky měření prokázaly, že explodovaly ve výšce mezi pěti a patnácti sty kilometry nad povrchem planety, tedy v rovině, v níž obíhaly krystaly.

Na velitelském můstku TOSOMY zatím došlo k pěti dalším incidentům. Každý člověk na můstku na vlastní kůži pocítil neblahé poselství krystalů, které je nutily připlout blíž a přistát, někdo silněji, někdo slaběji. Nezhroutili se však vždycky ti, kteří je cítili nejzřetelněji. Důležitou roli hrála síla vůle.

Con Bayth byl znepokojený. Ostřelování teprve začalo. Museli je provádět opatrně, aby nezpustošili povrch planety. Pět hodin, s nimiž pro akci počítal, mohlo stačit jen tehdy, pokud nikdo neselže a nedojde k žádné časové ztrátě. Během první půlhodiny ztratil šest

mužů. Jestli to takhle půjde dál, bude velitelský můstek brzy prázdný.

Bayth seděl vedle plukovníka Astoba na vyvýšeném pódiu uprostřed velké místnosti. Astob mlčky sledoval přístroje. Měl mohutnou postavu jako všichni Epsalané a nosil u sebe malý generátor, který ho obklopoval umělým gravitačním polem, na jaké byl zvyklé ze své domovské planety.

Con Bayth měl pocit, že vliv krystalů zesílil. Obrátil se na Astoba a zeptal se ho, co si myslí. Plukovník se zamyslel.

„Při nejlepší vůli to nedokážu posoudit, pane," řekl nakonec. „Nejspíš mám tak silnou lebku, že jí proniká jen malá část záření. Nejsem si jistý, jestli vůbec nějaké ovlivňování cítím."

Con Bayth se zadíval na panoramatickou obrazovku. Zdálo se mu, jako by se planeta Danger I zvětšila. Ale to si pochopitelně jen namlouval. Navíc se povrch planety kvůli blýskavému krystalovému obalu beztak nedal pořádně sledovat.

Během dalších dvaceti minut zkolabovali ještě čtyři Finerovi lidé.

To je pochopitelné, přesvědčoval Harper Lenn sám sebe, takových případů bude přibývat, dokud krystaly neztratí svou moc.

Totiž - opravdu jich bude přibývat?

Ta otázka ho znepokojila. Mělo záření akumulační účinek, takže člověk, který byl vystaven stále stejné intenzitě, se zhroutil po deseti, dvaceti nebo třiceti minutách, podle síly vůle? Nebo ovlivněných přibývalo, protože záření sílilo?

Zeptal se Linka a Christophera. Nevěděli. Vzal do ruky mikrofon a promluvil si s Neilem Finerem.

„A z jakého důvodu," chtěl Finer vědět, „by mělo záření nabývat na síle? Slyšeli jsme, že krystaly v základním stavu nemají vlastní inteligenci. Přestaňte si namlouvat, že by mohly zaregistrovat přiblížení našich lodí a kvůli tomu zvýšit intenzitu."

„Myslel jsem na poněkud komplikovanější efekt," namítl Harper s nezbytnou dávkou respektu. „Existuje možnost, pane, že jsme se k planetě mezitím přiblížili na nadkritickou vzdálenost."

Neil Finer reagoval podle očekávání.

„Sedíte za nejcitlivějšími řídicími a kontrolními přístroji, které kdy vesmír viděl," zaburácel zplna hrdla, „a myslíte si, že loď by se takříkajíc přímo pod vaším zadkem mohla vzdálit z předepsané pozice?"

„Ano, pane," řekl Harper prostě.

Christopher si zaťukal na čelo. Harper si ho nevšímal.

„A jak, pane poručíku," zařval Finer, „si to představujete?"

Diskuse byla přerušena. Na druhé straně místnosti se najednou zvedlo pět mužů a hlasitě se dožadovali okamžitého přistání na Dangera I.

Když byla situace zvládnutá, obrátil se Finer zpět k Harperovi.

„Očekávám vaši odpověď, poručíku!" řekl ostře.

„Počítač pracuje s gravitačním modelem a se sérií měření ze

sond, pane," odvětil Harper poslušně. „Je možné, že model je nesprávný nebo že se gravitační poměry od ukončení měření změnily."

Finer chvíli váhal.

„Logický závěr," přiznal nakonec, „ale přitažený za vlasy. Vaše pochybnosti jsou zamítnuty."

„Děkuji, pane," řekl Harper a odložil mikrofon.

Během následujících deseti minut odpadlo dalších osm mužů.

Velitelský můstek se pomalu vyprazdňoval. Bylo těžké najít náhradu za členy posádky, kteří podlehly hypnotickému vlivu. Všude na palubě byla situace stejně těžká jako na můstku.

Con Bayth v duchu provedl rychlou rekapitulaci. Na můstku byli dva důstojníci, které zřejmě hypnóza neohrožovala. Jinými slovy, necítili, že tam venku je něco, co se to snaží proniknout do jejich vědomí a přesvědčit je k přistání na Dangera I.

Začal snovat nový plán. Vzrůstající počet výpadků mezi důstojníky velitelského štábu i mezi důstojníky a mužstvem všude na palubách osmi set lodí úspěch probíhající akce zpochybňoval. Admirál zvažoval možnost, že zničení krystalů - a ještě více - by mohlo být dosaženo jiným způsobem.

Nařídil zvýšit intenzitu ostřelování. Nad Dangerem I začaly pršet bomby.

Intenzita hypnotického vlivu však neslábla, naopak. Conu Baythovi najednou přišlo zatěžko odolávat. Několikrát se přistihl, že považuje vnucené přání přistát na planetě za vlastní a vážně zvažuje, že vydá příslušný rozkaz. Bylo stále těžší takovým myšlenkám uniknout.

Když pohlédl na obrazovky, měl opět dojem, že se povrch planety přiblížil. Zeptal se Astoba, ale plukovník se už více než hodinu zabýval výhradně svými přístroji, a nemohl srovnávat.

Con Bayth popadl mikrofon a spojil se s lokalizační sekcí.

„Zjistěte naši vzdálenost od Dangeru I," nařídil a mikrofon zase odhodil.

Touha přiblížit se k planetě a přistát na ní ho zaplavila jako mohutná vlna. V posledním okamžiku si vzpomněl na svůj úkol

a veškerou silou vůle se ubránil proti ďábelskému vlivu.

Hypnotická záplava nakonec polevila. Con Bayth se cítil zesláblý a na čele se mu objevily kapky potu. Plukovník

Astob si toho všiml, až když se na něj admirál obrátil a řekl:

„Astobe, jestli za chvíli vydám rozkaz k přistání, vražte mi pár facek a do pusy mi dejte roubík, rozuměl jste?"

***

Neil Finer vypadal, jako kdyby se dusil. Harper znovu sáhl po mikrofonu a stiskl Finerovo tlačítko. Viděl, jak se velitel sklání, pomalu a roztržitě, jako by byl v myšlenkách někde úplně jinde.

Posádku řídicí a kontrolní laboratoře tvořilo už jen třicet mužů. Náhradu nebylo kde hledat. Dokonce i skupina zdravotníků, která hlídkovala u vchodu, byla minutu od minuty slabší.

„Co je, Lenne?"

Finerův hlas byl zastřený.

„Žádám o dovolení provést zvláštní měření, pane."

Finerova reakce nebyla tak bouřlivá, jak Harper čekal.

„Neslyším nic nového," řekl unaveně. „Poručíku, to je tentýž nápad, který jsem před chvílí zamítl."

„Ano, pane. Ovšem mezitím přibyly důkazy..."

„Nic nepřibylo, poručíku!" vpadl mu Finer do řeči. „Existuje tisíc vysvětlení. Nejsem ochoten podporovat honbu za přízraky..."

Nedomluvil. Harper viděl, jak vstává a instinktivně pochopil, že vývoj dospěl ke kritickému bodu a vstal také.

„Všichni mě poslouchejte!" zaburácel Finer. „Myslím, že jednám v zájmu většiny, když nařídím změnit naprogramování kontrolního počítače tak, aby..."

„Ne!" zakřičel Harper. „Nenechejte si nic namluvit! Vidíte, že je pod vlivem nepřítele. Chce naprogramovat počítač tak, aby loď zamířila k Dangera I."

Až na bzukot přístrojů bylo v hale mrtvé ticho.

„Velmi chytré, poručíku," usmál se pak Finer. „Očekával

jsem, že budete proti. Jsem však přesvědčen, že jste v menšině."

Harper o tom nepochyboval. Dva tucty důstojníků a poddůstojníků povstaly. Nebylo pochyb, na cí straně jsou jejich sympatie. Na svých místech seděli pouze čtyři muži, mezi nimi Link a Christopher.

Harper vytáhl malou služební zbraň. Ze svého místa měl pod kontrolou celou místnost.

„Nikdo se ani nehne!" přikázal. Rychlé jednání z něj udělalo pána situace. „Všichni zůstanou na svých místech."

„To je vzpoura!" křičel Neil Finer. „Budete se zodpovídat..."

„Ticho!" umlčel ho Harper. „Nejste

pánem své vlastní vůle. Chrisi, zavolej zdravotníky! Pospěš si!"

„Okamžitě toho nechte!" vztekal se Finer. „Nebo vás nechám..."

Situace byla stále vypjatější. K Harperovi se blížila hrstka mužů. Poručík zvedl zbraň a vypálil varovný výstřel.

„Zůstaňte, kde jste!" pohrozil.

Konečně se otevřela příčka, ale vevnitř se objevili jen čtyři zdravotníci, a i ti vypadali, jako by je Neil Finer nemusel moc přemlouvat, aby je získal na svou stranu.

„Odveďte všechny, kdo nesedí za pultem!" zavolal na ně Harper. „Co nejrychleji je dostaňte do nemocnice!"

Zdravotníci se bezradně rozhlíželi.

„Neposlouchejte ho!" volal Finer. „Je opilý. Odzbrojte ho!"

„Zavolej můstek," přikázal Christo-pherovi Harper. „Chtěj prvního technického důstojníka. Řekni jim, jak to tady vypadá!"

Díval se na Christophera o zlomek vteřiny déle, než měl. V poslední chvíli zahlédl po levici zrádný pohyb a uhnul. Ozval se výstřel. Neil Finer využil situace. Ve vteřině vypuklo v laboratoři peklo. Lidé křičeli, výstřely burácely, ozývaly se zmatené povely. Harper si uvědomil, že nemá šanci, pokud se mu nepodaří Finera zneškodnit. Na všech čtyřech se dal do pohybu a plížil se k veliteli. Výstřely, které mu hvízdaly kolem uší, mu prozradily, že se stal lovnou zvěří.

Napadlo ho, že první technický důstojník se také mohl stát obětí krystalů,

- nebo plukovník Astob nebo dokonce admirál Bayth! Možná už nemůže odnikud čekat pomoc. Jediná záchrana je včas zneškodnit Neila Finera, dát počítači nové pokyny a loď co nejrychleji stáhnout ze zóny smrtelného nebezpečí

- sám, na vlastní odpovědnost... Postupoval pomalu vpřed, ukryt za jedním z pultů.

„Stát!"

Dunivý hlas se ozval bezprostředně nad ním. Zkameněl uprostřed pohybu.

„Položte zbraň na podlahu a odsuňte ji hřbetem ruky!"

Poslechl. Nic jiného mu nezbývalo. Poznal ten hlas. Neil Finer ho předběhl.

„Vstát! Pomalu a opatrně!"

Harper se zdvihl na kolena a opřel se o dlaně. Byl odhodlaný podniknout poslední pokus. Chtěl se prudce vztyčit, překvapit Neila Finera a odzbrojit ho. Věděl, že jeho vyhlídky jsou všechno jiné, jen ne dobré. Finer byl vynikající důstojník. Ale musel to zkusit.

Napnul svaly - a vtom nad sebou zaslechl pleskavý zvuk a o vteřinu později zasténání. Nohy v holínkách, které vyplňovaly jeho zorné pole, se naklonily na stranu. Nedaleko od něj něco narazilo na podlahu.

Dál neváhal, vystartoval a hlavou vrazil Finerovi do břicha. Nadporučík se zapotácel, narazil do nebližšího pultu a upadl.

Nový hlas zaburácel:

„Já vás naučím! Zpátky na místa! Jestli se ještě někdo dotkne zbraně, bude mít v břichu díru. Zpátky, vy zatracení blázni!"

Byl to Link Stovall. Harper se ušklíbl. Pochopil, oč jde. Cítil nevýslovnou úlevu. Vstal a zamířil k prázdnému místu Neila Finera, odkud mohl změnit naprogramování počítače.

Přelétl pohledem kontrolky a nevšímal si hluku v místnosti, když vtom se náhle rozezněly poplašné sirény.

Tisíckrát trénovaná reakce na vyhlášení poplachu se ukázala

být silnější než hypnotický vliv krystalů. Když sirény utichly, bylo v laboratoři naprosté ticho.

Na Finerově pultu zablikal přijímač. Harper popadl sluchátko a podal hlášení.

„Tahle loď je už jen tři sta sedmdesát tisíc kilometrů od Dangeru I," prohlásil admirál Bayth. „Co se to k čertu tam u vás dole děje?"

4.

Obrazovky zhasly. Ulovi technici vstali, zamířili k východu a beze slova opustili místnost. 01 stál zády k Iralothovi a zíral na stěnu pokrytou kontrolními přístroji. Když se nakonec prudce otočil, Iralotha zaskočil jeho spokojený výraz -pokud to, co viděl, byla skutečně spokojenost.

Úlová slova rozptýlila pochybnosti.

„První fáze boje je u konce. Dosáhli jsme důležité výhody. Druhá fáze začne za několik jednotek."

Iraloth považoval za vhodné vyjádřit pochyby.

„Pokud jsem pozoroval správně, podařilo se vám přilákat nepřátelské lodě tak blízko k základně, že záření krystalů muselo vyvolat významný počet výpadků. Jenže lodě se stáhly. Poznaly past. Kruh se zvětšil, ale stále nás ostřelují. Všichni, kdo trpěli pod vlivem krystalů, jsou zase schopni služby. Brzy budou zničeny všechny krystaly, nenahraditelně cenný materiál, který je pro další vedení války nepostradatelný. Prosím vás - kde je ta výhoda, které jsme dosáhli?"

Úl vypadal, jako by si z něj dělal legraci.

„Zcela jednoznačně vám chybí pružnost ducha, která je typická pro národ Perliánů," odpověděl přezíravě. „To, co jste pozoroval, byla pouhá předehra k velkolepé hře, na jejímž konci bude úplné zničení nepřátelské flotily."

Víc nechtěl prozradit. Iraloth se cítil nanejvýš nepříjemně. Jeho neochvějná

víra ve strategické schopnosti Perliánů zmizela. Je možné, ptal se v duchu sám sebe, že pro Ulaje přání otcem myšlenky?

Způsob, jakým nepřítel vodil flotilu osmi set lodí za nos a

bezmála ji vlákal do pasti, vyvolal na palubě TOSO-MY úžas.

Když lokalizační stanice zjistily, že lodě dávno překročily kritickou hranici, všechny jednotky nejprve okamžitě zrychlily na plný výkon, aby co nejrychleji opustily nebezpečnou zónu. Harper Lenn, podporován Christophe-rem Savvem a Linkem Stovallem, začal okamžitě pátrat po příčinách, a dospěl k překvapivému závěru.

Protivník nepozorovaně obklopil svou základnu širokým prstencem malých, avšak nesmírně výkonných gravitačních generátorů. Generátory vytvářely umělé gravitační pole, které začalo na lodě působit a přitahovalo je do blízkosti Dangeru L Vliv vnějšího gravitačního pole se palubními akcele-rometry nedal změřit. Kontrolní počítač pracoval s výsledky měření sond a s modelem obecného gravitačního pole, jaké existovalo před použitím generátorů. Dokud nebyly generátory lokalizovány přímým měřením, byly lodě vůči jejich vlivu bezmocné.

Con Bayth si příliš dobře uvědomoval, že nechybělo málo, a celá operace ztroskotala kvůli směšnému nepředpokládanému působení. Ještě hodinu, a celý svaz by přistál na planetě...

Protivník prokázal, že mu náleží větší respekt, než jaký mu dosud byli ochotni přiznat. Jakmile pominuly nejhorší následky, poslal admirál svaz opět o něco dopředu, avšak více než sedmdesát procent mužstva a důstojníků ještě plnilo nemocnice. Symptomy hypnotického vlivu sice zcela zmizely, jenže Con Bayth chtěl mít naprostou jistotu, než lidi opět pustí na jejich místa. Sám trval na tom, že musí být prohlédnut lékařem.

Když se lodě začaly rozmísťovat v okruhu osmi set tisíc kilometrů od Dangeru I, aby pokračovaly v bombardování, bylo neustálé lákání krystalů opět citelné, a po tom, co všichni jen o vlásek unikli zkáze, vyvolávalo neklid a strach.

Admirál věděl, jak musí reagovat. Krystaly je třeba zničit, a sice v co nejkratší době. Nemělo už smysl dbát na to, aby při bombardování příliš nepoškodili povrch planety.

Krystaly musí pryč - to bylo nejdůležitější!

Transformační děla opět zahájila palbu. Intenzita ostřelování byla mnohem větší než předtím a exploze po sobě následovaly mnohem těsněji.

Poprvé pocítili, že hypnotický vliv slábne. Nálada na palubách osmi set lodí se zlepšila. První známky úspěchu mužům ukázaly, že začali pochybovat příliš brzy. Ještě hodinu nebo dvě, a ďábelská síla krystalů bude zlomena.

Zřejmě navždy zůstane tajemstvím, kolik toho Perlián Úl skutečně věděl o lidské mentalitě. Jisté však je, že rostoucí optimismus zasáhl ve chvíli, kdy si sám nebyl příliš jistý a tudíž byl nejzranitelnější.

Ukazatele na přístrojích začaly tancovat jako šílené. Než stačil Harper stisknout poplašné tlačítko, dostalo se mu fyzicky citelného důkazu pro jeho podezření, že zdaleka všechno není v pořádku. Podlaha haly se zatřásla. Z dálky se ozvalo výhružné hřmění. Přístroje se začaly kácet. Pak se rozječely sirény. Z reproduktoru zazněl plechový hlas:

„Celý svaz je pod nepřátelskou palbou! Opakuji..."

Loď se znovu otřásla. Harper se zoufale držel pultu, aby neodletí bůhvíkam. Ukazatel hlavního výkonu poklesl k nule. Znovu se ozval hlas z reproduktoru:

„Ochranná pole na plný výkon. Ostatní výkony minimalizovány!"

Pak kymácení ustalo. TOSOMU nyní obklopovala ochranná pole, která vydržela i nejvražednější zatížení, spotřebovávala však nesmírné množství energie a hrozilo nebezpečí, že loď kvůli tomu bude muset omezit i další funkce.

Harper se na pokyn prvního technického důstojníka usadil za pultem Neila Finera a vášnivě si přál, aby si někdo dal tu práci a vysvětlil i mladším důstojníkům, co se vlastně děje.

Hala byla obsazená jen z poloviny. Neil Finer byl ještě v nemocnici. Harper se přesvědčil, že automatické řízení lodi i nadále funguje. Ukazatele kontrolního počítače svědčily o tom, že až dosud nedošlo k žádnému přeprogramování. Velení lodi ji zřejmě hodlalo udržet na stejném kursu. Znamenalo to, že se

nepřátelské palbě nepřikládá zvláštní význam.

Harpera a všechny muže v hale mučila nejistota. Minulo třicet minut, a pak se náhle znovu ozval reproduktor:

„Kapitán lodi všem!" Byl to dunivý hlas plukovníka Astoba. „Vzhledem k těžké palbě z nepřátelské základny na Dangeru I jsme donuceni k neplánovaným opatřením. V průběhu následujících hodin bude na planetu vysazena divize bojových robotů. Velitel flotily si přeje, aby je doprovázelo několik školených důstojníků. Víme, že jsou mezi námi muži, na něž hypnotický vliv krystalů nepůsobí. Kdo je přesvědčen, že je vůči krystalům imunní, a má hodnost minimálně poručíka, ať se okamžitě hlásí na můstku. Tento rozkaz platí až do odvolání."

Harper okamžitě vyskočil. Pohledem sklouzl na Chrise a Linka. „To je úkol pro nás, kluci!" zvolal.

Následujících dvacet minut uběhlo jako ve snu. Harper, jeho dva přátelé a další čtyři důstojníci vyfasovali přístroje a ochranné bojové skafandry. O žádném ze sedmi mužů se s jistotou nevědělo, zda je ve vědeckém slova smyslu skutečně hypnoticky imunní, avšak na podrobná vyšetření nebyl čas.

Divize robotů byla umístěna na paluby osmi korvet. Dalších deset korvet mělo být řízeno dálkově a sloužit ke zmatení nepřítele. Bylo třeba počítat se ztrátami. Roboti měli vlastní motory, a pokud by byli sestřeleni ne výš než padesát tisíc kilometrů nad Dangerem I, mohli se na planetu dostat samostatným letem. Pro sedm důstojníků byli připravené záchranné čluny.

Harper se navíc dozvěděl, že krystalový obal planety byl mezitím zcela zničen. Protože však citlivé mozky stále ještě vnímaly slabý, avšak trvalý hypnotický vliv, bylo jisté, že podstatné množství krystalového materiálu se nachází na povrchu nebo pod povrchem Dangeru I. Předpokládalo se, že záření pochází z přirozených zásob krystalů na planetě a že nepřátelskou základnu tvoří z velké části doly, v nichž se krystalová substance těží. Na Dangeru I se tedy muselo počítat s vysokou úrovní záření. Z tohoto důvodu se Con Bayth rozhodl

nasadit roboty a imunní členy posádky.

Nepřátelská palba přicházela z patnácti různých míst, zřejmě z podzemních pevností. Roboti měli za úkol pevnosti obsadit a palbu zastavit.

Sedm imunních mužů bylo rozděleno do dvou korvet. Měli sledovat postup divize robotů a řídit je, bude-li to třeba. Velitelem malé skupiny se stal nadporučík Brewster. Harper, Christopher a Link tvořili jednu skupinku, Brewster a jeho tři průvodci druhou.

Všichni účastníci mise dostali pásek s informacemi o Dangeru I, který si měli poslechnout během letu. Bylo jasné, že Con Bayth se prostě rozhodl uskutečnit první věc, která ho napadla.

Cílená palba na nepřátelské pevnosti ze vzdálenosti více než čtyři sta tisíc kilometrů však byla nemožná. A přiblížit se kvůli parahypnotickému vlivu krystalů nemohli.

Nasazení divize robotů bylo podle Cona Baytha jediným východiskem z dilematu. Rozhodl se k tomuto kroku, když si spočítal, že palebná síla zhruba deseti tisíc bojových robotů je vyšší než palebná síla nepřítele. Vycházel přitom z intenzity obranné palby na Dangeru I.

Pokud se přepočítal, byli roboti ztraceni - a s nimi i muži, kteří je doprovázeli.

Con Bayth si byl onoho rizika vědom, avšak musel je podstoupit. Planeta byla příliš cenná, než aby ji mohl nechat nepříteli. Pocházelo z ní nebezpečí, ohrožující celou galaxii. Pocházeli z ní krystaloví agenti, vůči nimž byla bezmocná i ta nejsilnější vesmírná flotila.

Strategicky vzato byla situace 14. svazu všechno jiné jen ne výhodná. Con Bayth měl výslovně nařízeno nepoškodit povrch Dangeru I víc, než je nezbytně nutné, neboť se předpokládalo, že nepřátelská zařízení na planetě mohou Pozemšťanům poskytnout klíč k jednomu z nejvýznamnějších tajemství, na němž si až dosud vylámali zuby stratégové i vědci.

Ulovo rudé oko v průhledné lebce zaplálo. Na jedné z

obrazovek se třpytily nepatrné body, které se rychle zvětšovaly, jako by se blížily ke kameře.

Iraloth pochopil.

„Pokoušejí se přistát," řekl v naději, že tak Ula přiměje k bližšímu vysvětlení.

Uspěl.

Úl se rozhodl využít příležitosti předvést svou genialitu.

„Pochopitelně. Je to jejich jediná možnost. Zničili krystaly, ale to není vše, co chtěli. Chtějí tuhle základnu. A mohou ji dostat, jedině když přistanou."

Iralothovi nebylo několik věcí jasných. Například:

„Jak je možné, že chtějí přistát, když musí mít obavy ze záření krystalů?"

„Vidíte, s čím to zkoušejí? Tohle jsou menší lodě než lodě flotily. A je jich jen osmnáct. Máme co dělat jen se zlomkem jejich jednotek. Pravděpodobně se jedná o bytosti, na které záření nepůsobí - a nebo se nepříteli podařilo vyvinout nějaký ochranný prostředek, kterého ale nemá dost, aby ochránil všechny své lidi."

Iraloth se zamyšleně zadíval na obrazovku.

„Je jich dost málo," poznamenal.

„To se dalo čekat," opáčil Úl.

Iraloth na něj tázavě pohlédl.

„Dá se předpokládat," pokračoval Úl, „že nepřítel má k dispozici větší množství imunních. Než se rozhodl přistát, vypočítal si, na jaký odpor narazí. Vycházel z naší palebné síly. Myslí si, že se bráníme ze všech sil, čímž podstatně podceňuje naše kapacity. Míří do pečlivě připravené pasti."

Iralothova úcta k Perliánům opět mírně vzrostla.

5.

Na malé obrazovce viděli, jak se k nim blíží žlutohnědý povrch planety.

„Už jsem se v životě cítil líp," řekl Link. Christopher se zasmál.

Harper sám byl sklíčený. Poslechl si pásek a přitom ho napadlo, že informace o Dangeru I jsou nebezpečně kusé. Předpokládalo se, že na planetě je celkem osmnáct pevností. Předpokládalo se, že hlavní stan nepřítele leží blízko rovníku na nultém poledníku, protože tam byla větší hustota pevností, jako by měly bránit něco mimořádně důležitého.

A to bylo všechno.

Předpokládali, tušili, domnívali se. Nic nevěděli.

Korveta s ohromující rychlostí klesala. Na obrazovce se objevily obrysy kontinentu a rozpily se do šířky. Zůstalo údolí obklopené horami a právě tam korveta zamířila. Byli teď už jen asi čtyřicet kilometrů nad povrchem.

Korveta vklouzla do údolí a zvířila písek a prach. Harper, Link a Christopher vylezli jeden po druhém do velkého hangáru. Byl prázdný, ale odevšad bylo slyšet dunivé, rytmické zvuky. Roboti opouštěli loď. Muži je následovali.

Gravitace na Dangeru I se příliš nelišila od pozemské. Harper se rozhlédl a zjistil, že v údolí přistály celkem čtyři korvety. V každé z nich bylo dvanáct set padesát bojových strojů. Údolí mělo v průměru zhruba osm kilometrů. Hory, které ho obklopovaly, skýtaly bezútěšný pohled. Šedohnědé kamenné masy, ošlehané větrem, výplody choré fantazie. Nebe bylo šedivé a plné mraků. Teploměr na Harperově levém zápěstí ukazoval třicet dva stupně Celsia.

Divizi robotů tvořil asi tucet rozdílných typů. Jednalo se výhradně o stroje čtvrté generace, které se vyráběly teprve několik let.

Všichni tři muži dostali k dispozici paladiny, zvláštní roboty, kteří mohli podle požadavků sloužit jako měřiči, radisti, bojovníci, dělníci a podobně. Jméno dostali podle toho, že byli vybaveni k transportu člověka.

Harper se snad už podesáté rozhlédl po údolí. Cítil se nepříjemně a zjistil, že Linkovi a Chrisovi se nevede jinak.

„Nelíbí se mi to tu!" ozval se Christopher. „Vypadá to jako

past."

Harper mu dal za pravdu. Netrpělivě si měřil roboty, připravené k akci.

„Kdy dojede k odchodu?" zeptal se nakonec svého paladina.

Odpověď přišla okamžitě:

„Odchod za čtyři a půl minuty."

„Nějaké námitky, když vyrazíme před ostatními?"

„Žádné námitky," konstatoval mechanický hlas. „Směr pochodu je známý."

Harper tázavě pohlédl na své druhy. Oba přikývli.

„Tak tedy do toho!" přikázal Harper. „Rychlost asi dvacet kilometrů za hodinu na rovném terénu. Nechceme ztratit divizi z očí."

Paladinové se dali do pohybu. Harper zkoumal okolní krajinu a zklamaně zjistil, že nikde není ani stopy po nepřátelské pevnosti.

Náhle se cítil bezmocný. Do jaké šílenosti se to pustil! Před ním ležela nepřátelská planeta, bezútěšná, neznámá, čtyřikrát větší než Země. Jak si někdo mohl myslet, že divize robotů tady něco zmůže?

„Cítím se úplně stejně," ozval se náhle vedle něj Christopher.

Link, ponořený v myšlenkách, se náhle probral.

„Co... cože? Kdo se cítí... ?"

„Probuď se!" napomenul ho Christopher. „Potřebujeme tě. Harper a já jsme právě zjistili, že se cítíme naprosto bídně."

„Proč? Nic se přece neděje..."

Christopher se zasmál.

„No vida! Jeden z nás má ještě odvahu."

„Jistěže," zabručel Christopher.

„...i když třeba pramení jen z hlouposti," dodal Chris.

„Zatím jde všechno podle plánu, pane," hlásil plukovník Astob. „Rádiový kontakt s oběma částmi divize. Přistání proběhlo bez incidentů. Obě kolony jsou na pochodu. Žádný kontakt s nepřítelem. Kolona jedna pod vedením Brewstera

počítá s dosažením cílové oblasti za čtyřicet minut. Kolona dvě pod vedením Lenna asi o dvě až tři minuty později."

Con Bayth nepřítomně poděkoval. Cítil se mizerně. Pokoušel se namluvit si, že není důvod k obavám. Všechno běží jako na drátkách.

Až moc dobře, než aby to mohla být pravda.

Nepřátelské pevnosti pálily stále stejnou silou. Ale na korvety nebyla vypálena ani jediná rána. Všechny doprovodné stroje se v pořádku vrátily.

I kdyby byly nepřátelské pevnosti plně robotizované a navíc nedosahovaly úrovně pozemské robotiky, dokonce i tehdy bylo nevysvětlitelné, že by protivníkovi zcela ušlo přistání osmnácti korvet s deseti tisíci těžce ozbrojenými roboty.

Muselo za tím něco být.

Ale co?

Con Bayth si chvíli pohrával s myšlenkou, že nechá pozemní komando okamžitě stáhnout.

Nakonec ji zavrhl. Nic by se tak nedozvěděl - a něco se dozvědět bylo nejdůležitější úlohou komanda.

Úl měl v provozu dvě obrazovky. Na obou bylo vidět poušť. V pozadí se táhly hory. A v popředí se pohybovaly podivné bytosti.

„Tady jsou," triumfoval Úl. „Nepřátelé, kteří si usmyslili zničit naši základnu a vyhnat nás. Vidíte, jak kráčejí přímo do mé pasti?"

Iraloth to neviděl, protože netušil, co má Ůl v plánu. Ještě víc ho ale štval důraz, který Perlián kladl na slovo můj, i když musel uznat, že to v tomto případě bylo oprávněné.

„Nevidím," odpověděl nezdvořile. „Skrýváte své plány dokonce i před spolupracovníky."

„Brzy uvidíte," ujišťoval ho Úl nepřítomně, plný vzrušení. Střídavě sledoval obě obrazovky. Ve velitelské místnosti bylo ticho.

„Teď!"

Ůlův hlas zněl ostře. „Teď uvidíte! Moje chvíle přišla!"

Iraloth viděl, jak kvapně mačká tlačítka a tahá za páky. Nakonec se narovnal a o dva kroky ustoupil, tvář napnutou očekáváním.

Na obrazovkách se kolony nepřátel najednou zastavily. Vyšlehl jasný blesk. Úl zatleskal a nadšeně zařval:

„Vlezli do pasti! Plán se daří!" V téže chvíli zmizely oba obrazy za stěnami zvířeného písku a ohně.

Iraloth pocítil úlevu. Past zaklapla, ať už byla jakákoliv. Definitivní zničení nepřítele bylo už jen otázkou času.

6.

Už půl hodiny se v rychlém tempu pohybovali po poušti.

„Jak dlouho ještě?" zabručel Link Stovall.

Harper pohlédl na hodinky.

„Devět až deset minut," řekl. „Trpělivost. Za chvíli tam budeme."

„Musím přiznat, že jsem zvědavý," ozval se Christopher. „Ze všech akcí, které jsem zažil, je tahle rozhodně nejoriginálnější. Co se stane, až se dostaneme k nepřátelské pevnosti? Budou na nás střílet? Všimnou si nás vůbec? Nebo tam prostě přijdeme a..."

Paladinové se náhle zastavili.

„Před námi cizí pevnost!" oznámil Harperův paladin.

„Podle tvaru a struktury se jedná o ozbrojenou, avšak neaktivní pevnost. V souladu s naprogramováním kolona hodnotí pevnost jako alternativní cíl a zaútočí."

Harper byl oprávněný něco namítnout, ale neučinil tak.

„Hlášení od velitele Brewstera,"

ozval se paladin znovu. „Jeho kolona před několika vteřinami rovněž narazila na dosud neznámé nepřátelské zařízení, které je stejné, jako to před námi."

Harper se rychle rozhodl.

„Kolona s útokem počká, než dám povel," poručil. „Chci se podívat blíž."

„Rozuměl jsem. Předávám," odpověděl paladin a dal se do pohybu. Linkův a Christopherův robot se k němu přidali. Link

protestoval:

„Tak moment! Nemám nic proti tomu, jestli chceš riskovat krk, ale pokud jde o mě..."

„...tak jdeš s námi," rozhodl Harper.

Paladinové bok po boku klouzali po písku. Z oblaků prachu se postupně vynořovaly obrysy cizí pevnosti. O jejím účelu nebylo pochyb, i když byla použita neznámá technologie. Nikde nebylo vidět vchod. Asi dva tisíce metrů od vnější zdi zastavil Harper svého paladina. V pevnosti se nic nehýbalo. Právě se rozhodl, že vydá povel k útoku, když vtom náhle robot promluvil:

„Velitel Brewster právě své koloně nařídil obsadit nepřátelskou pevnost!"

Duplicita událostí Harpera mátla. Chvíli mu trvalo, než si utřídil myšlenky,

„Stejný rozkaz..." začal.

Dál se nedostal. Někde na kraji jeho zorného pole se něco pohnulo. Vzhlédl. Jedna z obrovských kupolí pevnosti se nehlučně otáčela a zamířila přímo na ně.

„Pozor!" zvolal Harper, ale bylo už pozdě.

Z kupole vyrazil jasný blesk a rozburácela se exploze. Černé oblaky prachu zakryly oblohu.

„Pal!" řval Harper.

Roboti začali ostřelovat pevnost z těžkých termozbraní. Nepřátelská palba na chvíli utichla. Pak se pohnula jiná kupole.

Roboti okamžitě zareagovali. Z ústí jejich zbraní vyrazila na pevnost stěna stlačené energie. Když oslepující záře trochu polevila, nepřátelské zbraně zmizely.

„Prolomit zeď a obsadit pevnost!" přikázal Harper. „Třetina kolony zůstane na místě."

Rozkaz byl okamžitě proveden. Pala-dinové se otočili a Harper podal hlášení na TOSOMU. V duchu proklínal prvního technického důstojníka, který, místo aby zareagoval nějak osobně nebo mu poradil, suše prohlásil: „Potvrzuji příjem!" Harper se i přes úspěchy svých robotů cítil nejistě, skoro jako ve

snu, a netušil, co si má o celé věci myslet.

Za několik málo okamžiků dostane první hlášení zevnitř nepřátelské pevnosti. Ta myšlenka mu přinášela útěchu. Konečně se dozví, na čem je.

Ale místo robotů se ozval Christopher.

„Hej, Harpere! Buď se ten přístroj zbláznil, nebo jsme opravdu uprostřed energetické anomálie. Podívej... !"

Ukázal na věž svého paladina. Har-perův robot měl stejný měřicí přístroj, ale Harper se o něj zatím nestaral, protože v poušti se žádné energetické anomálie čekat nedaly. Natáhl ruku, aby přístroj aktivoval, ale vtom dorazilo první hlášení.

„Skupina jedna registruje podivné energetické poměry uvnitř nepřátelské základny," řekl paladin a o vteřinu později dodal: „Totéž pozorování učinily skupiny dvě a pět."

Harper stiskl tlačítko. Přístroj se rozsvítil. Indikátor okamžitě zfialověl.

„Tvůj přístroj je v pořádku, Chrisi," zabručel. „Něco tady'nehraje. Specifický obsah energie okolí je stokrát vyšší, než by měl být..."

Přerušil ho paladin.

„Přímé spojení s velitelem Brewste-rem!"

V Harperově přijímači to chvilku praskalo, pak se ozval Brewsterův vzrušený hlas: „Lenne, mějte oči dokořán! Děje se tady něco moc divného. Jeden z mých hlídkových robotů má defekt v optice a vidí jen infračerveně. Tvrdí, že pevnost nevidí! Skupina měřicích robotů to ověřovala a zjistila, že zdi a věže pevnosti vyzařují silné rentgenové a ultrafialové záření. Jen malý zlomek záření je tvořen viditelným světlem. Infračervené pole tam prakticky není. To, co vidíme, je..."

Znovu to zapraskalo, a Brewstera už nebylo slyšet.

„Všichni roboti se okamžitě stáhnou z nepřátelského zařízení!" přikázal Harper paladinovi. „Opakuji: Okamžitě!"

„Co se děje?" volal Link. „Čeho se najednou bojíme?"

Harper mu chtěl odpovědět, ale než se k tomu dostal, stalo se to.

Později si vzpomínal, že viděl, jak se povrch před ním i s pevností zdvihl. Najednou jako by stál v příkopu. O desetinu vteřiny později se země rozevřela. Do výšky vyrazil ostrý plamen namodralé barvy a strhl s sebou vše, co mu stálo v cestě. Následovala gigantická exploze.

Harper se instinktivně přitiskl k věži svého robota. Paladin se potácel. Pak náhle zničehonic ta nekonečně vysoká stěna z bílého a modrého ohně zmizela.

Harper se rozhlédl.

Vznášel se několik kilometrů nad zemí. Asi třicet nebo čtyřicet kilometrů daleko spatřil šedobílý oblak ve tvaru houby. Byl klidný a pevný, tak hustý a kompaktní, jako by ho tvořila pevná hmota. Jeho vrchol pronikl do stratosféry a začínal se rozšiřovat.

Proti sluncem osvětlené části oblaku viděl Harper houf malých, černých teček. Byl tak zmatený, že chvíli nevěděl, co to je. Potom pochopil. Někteří roboti se zachránili, stejně jako jeho samotného zachránila před zkázou jen neobyčejná rychlost reakcí jeho paladina. Kde jsou ale Christopher a Link?

Asi sto metrů pod sebou zahlédl charakteristické obrysy dalšího paladina. V sedle mu seděla dlouhá, hubená postava. Christopher! Harper neviděl, jestli není zraněný.

Ve sluchátcích se mu náhle ozval ochraptělý hlas.

„Jestli hledáš mě, musíš se trochu naklonit na stranu. Jsem přímo pod tebou!"

Opravdu! Dvacet metrů pod ním se vznášel Link Stovall. Harper pocítil obrovskou úlevu. Christopher se pohnul. Zřejmě je slyšel.

„Uf," prohlásil, „doufám, že je vám líp než mně!"

„Jsi zraněný?" ptal se Harper.

„Nic, co bych viděl," řekl Christopher a narovnal se v sedle. „Ale cítím se, jako by mě hodiny váleli ve střepech."

„Nic si z toho nedělej," utěšoval ho Harper. „Jsme na tom stejně."

„Co se vlastně stalo?" chtěl vědět Link.

„Ta pevnost byla past," odvětil Harper. „Protivník odpálil jadernou bombu, když větší část robotů vstoupila dovnitř. Nejspíš to měli připravené už před naším přistáním."

„A co teď?" zeptal se Christopher.

Harper se otočil. Zachránění roboti se přiblížili. Bylo jich odhadem patnáct set.

„Pokračujeme," odpověděl. „Jsme ještě dost silní a něco jsme se přiučili."

Nikdo neprotestoval.

„Na jakém jsme kursu?" zeptal se Harper svého paladina.

„Podle programu," odvětil robot.

„Žádám o spojení s velitelem Brews-terem."

Minulo pět vteřin.

„Spojení s velitelem Brewsterem není možné."

„Žádám o spojení s vlajkovou lodí."

Tentokrát bylo spojení navázáno takřka okamžitě.

„Brewstere, jste to vy?" ozval se rozčilený hlas. „Už jsme vás málem..."

„Tady poručík Lenn, pane!" přerušil ho Harper. „Katastrofu přežili tři muži a asi patnáct set robotů. S velitelem Brewsterem nemáme spojení."

„Lenne - můj Bože! Mysleli jsme, že jsme vás ztratili! Jaká je situace?"

Harper měl odpověď na jazyku, ale nezdála se mu pro prvního technického důstojníka vhodná.

„Neurčitá, pane," řekl nakonec. „Momentálně jsme v bezpečí a na kursu k určenému cíli."

„Výborně! Oceňujeme vaši neohroženost. Jste však nyní odkázáni sami na sebe. Musíme počítat s tím, že kolona velitele Brewstera byla zcela zničena. Pozorovali jsem dvě nukleární exploze střední síly. Sami nemáme s Brewsterem žádné spojení."

„Jak mám chápat, že jsme odkázáni sami na sebe, pane?" zajímal se Harper.

„Dalo se předpokládat, že protivník zaútočí i na stroje, se

kterými jste na Dangeru I přistáli. Korvety byly proto odvolány a momentálně jsou na cestě sem, dálkově řízeny. Jedná se, ehm, o dočasné opatření. Co nejrychleji vám bude poslána další divize robotů. Ještě nějaké dotazy?"

Harper se cítil zničený a odepsaný.

„Ne, pane," řekl unaveně. „Konec!"

Paladin poslušně ukončil spojení.

Raději by mluvil s někým, kdo by mu jasně řekl: V téhle chvíli ti nemůžeme pomoct! Drž se a snaž se zůstat naživu. První technický důstojník, který pořád mluvil a mluvil, aby zamluvil pravý obsah věcí, mu byl nanejvýš protivný. Štábní důstojníci, pomyslel si, by se měli více zabývat psychologií!

„Akce pokračuje," řekl pak Linkovi a Christopherovi. „Brewster a jeho kolona byli pravděpodobně zničeni. Náhrada je na cestě, ale nedělejte si velké naděje, nikdo neví, kdy dorazí. Korvety odstartovaly a jsou na cestě zpět. Takže jsme dost sami. Chce k tornu někdo něco říct?"

Čekal nějakou kousavou poznámku od Linka, ale hlas, který se vzápětí ozval, patřil Christopherovi.

„Harpere, ty hory tam vepředu! Podívej se na ně!"

Harperovi trvalo několik vteřin než přišel na to, co Christopher myslí. Špatná nálada z něj rázem spadla a vystřídalo ji lovecké vzrušení.

Asi dvacet kilometrů severozápadním směrem hory trochu ustupovaly a tvořily polokruhovou soutěsku. Cizí slunce, svítící nyní z jihovýchodu, ji jasně osvětlovalo a zřetelně odhalovalo velký, čtverhranný otvor, jenž zřejmě tvořil vchod do šachty, vedoucí do hlubin planety. Kolem otvoru se pohybovaly objekty, které z dálky vypadaly jako malé šedé tečky, ale bezpochyby se jednalo o nepřátelské roboty.

„Jak daleko jsme ještě od cíle?" otázal se Harper svého paladina.

„Čtyřicet pět kilometrů," zněla odpověď.

Harper nemusel dlouho počítat. Ta skalní Soutěska nebyla

jejich cílem. Nabízela však zřejmě přístup do podzemních zařízení...

Harper se rozhodl. Prostřednictvím paladina předal všem robotům rozkaz změnit směr a nejvyšší rychlostí zamířit k soutěsce.

Nepřátelští roboti se nadále chovali klidně. Zdálo se, že si nevšimli, co se

k nim z výšky blíží. Harper krátce informoval TOSOMU o svém záměru.

„Zatraceně, tohle smrdí!" prohlásil po chvíli Link Stovall. „Aby to tak byla další past!"

Stejná myšlenka trápila i Harpera. Že by protivník vybudoval v soutěsce druhou past a oni do ní opět bezstarostně vkráčejí? Ne, to není možné. Nepřítel přece nemohl počítat s tím, že by stejný trik uspěl dvakrát za sebou.

Z výšky dvou set metrů bylo vidět, že pohyblivé objekty uvnitř soutěsky jsou ploché, čtvercové útvary, kmitající těsně nad zemí, které se však nedotýkali. Harpera napadlo, že možná hledají minerály.

V každém případě je přistání patnácti set cizích robotů nijak nevyvedlo z míry. Vesele pokračovali v práci. Harper rozhodl, že je nechají v klidu, a zamířili k otvoru. Ukázalo se, že je asi dvacet metrů široký a osm vysoký, a tvoří ústí osvětlené šachty. Harper do ní vlezl. Link a Christopher se chovali nápadně tiše. Stěny, strop a dno šachty byly hladké, téměř vyleštěné. Světlo přicházelo seshora, ale osvětlovací tělesa nebylo vidět. Otočil se. Vstupní otvor vypadal jako malá skvrna v dálce.

Vtom mu paladin podal překvapující hlášení. Znělo:

„Spektrum zdejšího elektromagnetického záření vykazuje neobvykle vysoký podíl z rentgenové a ultrafialové oblasti."

Harper instinktivně natáhl ruku a stiskl tlačítko energetického měřiče. Malý indikátor se okamžitě rozzářil a po zlomcích vteřiny na se na něm vystřídala celá barevná škála. Zastavila se na fialové.

Kromě nadšení z takřka dokonalého vítězství pocítil Iraloth

také stopu nespokojenosti, protože k němu přispěl tak málo. Všechno to byla Olova práce. Nepotřeboval pomoc. Velký Perlián zvládl situaci sám.

Jistěže mu pomohla náhoda. Obě nepřátelská komanda přistála poblíž velkých rozdělovačích stanic. Iraloth příliš nerozuměl přístrojům a mechanismům, s jejichž pomocí vodil 01 nepřítele za nos a z větší části ho zničil. Byly to výtvory Perliánů a svazek mezi nimi a Iralothovou rasou nepokro-čil ještě tak daleko, aby jim byli Perliáni ochotni dát k dispozici své nejdokonalejší technické prostředky.

Úl s Iralothem na třech obrazovkách sledovali, jak nepřátelé pronikají do horské šachty. Iraloth byl trochu zklamaný a zmatený zároveň. Pokud věděl, jednalo se u nepřítele, který létal mezi hvězdami a rozséval neklid, o stejnou rasu jako u posledního zajatce, kterého

Úl na počátku tohoto světla-tmy poučoval tak důkladně, až zemřel. Jenže ta domněnka se ukázala být falešnou, neboť bytosti, které se po stovkách pohybovaly šachtou, se zajatci vůbec nepodobaly. Iralothova rasa neznala oděv, a i když už se setkal s bytostmi, které si zakrývaly hlavu šátky a podobnými věcmi, nedokázal rozlišit, jestli jsou cizinci oblečeni nebo ne. Jejich těla se matně leskla, víc říct nedokázal.

„Že jsou oškliví?" zeptal se Úl.

Iraloth souhlasil.

„Ale vypadají silní," pokračoval Perlián. „Budou to dobří dělníci."

Úl byl plný očekávání. Protivník se blížil k velké skalní hale, která představovala vlastní past. V hale zjistí, že jsou ztraceni.

„Nejdřív jim udělím lekci," nadchl se Perlián a zálibně pohladil klávesnici šokového projektoru. „Musí pochopit, že jsem přísný pán, nemilosrdný a tvrdý."

Nepřátelská kolona se však ze záhadných důvodů najednou zastavila. Minulo několik jednotek, a pak se protivník otočil a chystal se vrátit zpět.

Úl zareagoval bleskově. Oběma rukama zatáhl za dvě páky

najednou.

Nepřítel se znovu zastavil.

„Stát!" přikázal Harper paladinovi. „Celá kolona ať zastaví!"

Harper se obrátil na své druhy.

„Je tady stejná energetická anomálie jako v okolí pevnosti," konstatoval. „Nevím, co to znamená, ale naposledy, když indikátor svítil fialově, vybuchly za pět minut jaderné bomby. Vracíme se!"

„Plnou rychlostí zpět!" přikázal pak koloně.

Ušli asi dvacet metrů, když se to stalo.

Ještě před chvilkou vyhlížel Harper s obavami do chodby a odhadoval, jak daleko od východu jsou. Ještě před chviličkou měl chodbu před sebou, širokou a lesklou, táhnoucí se až na konec světa.

A teď, o zlomek vteřiny později, tam už nebyla.

Harperův paladin se zastavil před skálou, která se vynořila odnikud a zatarasila chodbu.

Harper nechápal, co se stalo, a zíral na skálu před sebou. V záři osvětleného stropu se v kameni leskly a třpytily tlusté žíly nazelenalého krystalu.

Trvalo hodnou chvíli, než se Harper vzpamatoval ze šoku. Obrátil se k paladinovi.

„Co se stalo?"

Minulo třicet vteřin, znamení, že robot má s řešením problémy, a pak přišla odpověď:

„Není známo!"

Link Stovall řekl:

„Tohle je čistě technický problém, Harpere. Copak nemáš řešení?"

Harper ho neposlouchal. Horečně uvažoval. Už podruhé nepřítele podcenil. Vnikl do chodby s nadějí, že najde pohodlnou cestu k vlastní základně. Namlouval si, že nepřítel o jeho přítomnosti neví, a že roboti mají dobré šance přemoci ho. Myšlenku, že chodba by mohla být pastí, zavrhl.

A dopustil se tak rozhodující chyby.

Jistěže to byla past. A nejen to - ne-přítel zřejmě kolonu nepřetržitě pozoroval. Jedině proto mohl zareagovat tak rychle.

Nechtěl je nechat uniknout. Byl v převaze. Druhý konec chodby zřejmě ústil v místě, kde by roboti narazili na vojenskou sílu.

Harper si pohrával s myšlenkou, že zavolá TOSOMU a požádá o radu. Ne, musí se sám rozhodnout, co je třeba udělat. Moc možností neměl. Vlastně jen dvě - zůstat nebo jít dál.

Rozhodl se pro to druhé. Čekání nemělo smysl. Protivník mohl postavit skalní zeď i na jiném místě - třeba uprostřed kolony. Mohl je rozdělit, ale neudělal to. Zničit je tedy zřejmě nehodlá. V tom případě příliš neriskuje, nechá-li roboty pronikat dál. V nejhorším případě padnou nepříteli do rukou.

Roboti obdrželi rozkaz znovu se obrátit a pokračovat původním směrem. Harper se naposled ohlédl. Krystalové žíly se potměšile blýskaly.

7.

Chodba nakonec vyústila do skalního dómu ohromujících rozměrů. Vedlo sem i mnoho jiných šachet. Všude na zemi se leskl krystalový prach.

Dóm byl okrouhlý a měl v průměru nejméně čtyři sta metrů. Vrchol kupole byl padesát metrů nad podlahou. Pod stropem byly umístěny zářiče, vydávající ostré a jasné světlo. Hala byla zcela prázdná.

Přešly dvě minuty a nic se nestalo. Harper začínal být nejistý. Začínal si myslet, že je protivník možná vůbec nečeká na tomto místě - nebo že je možná vůbec nečeká. Sestoupil z paladina.

„Rozhlédneme se tu," řekl přátelům.

„Co čekáš?" zeptal se Christopher.

„Myslel jsem, že mají pro nás připravenou perfektní past," přiznal Harper. „Ale to už by udeřili, ne?"

„Neznáš jejich mentalitu," zabručel Link. „Možná nás chtějí nechat trochu vydusit..."

„Támhle!" zvolal najednou Chris. „Musím si to

prohlédnout!"

Byli asi padesát metrů od místa, kde široká osvětlená chodba ústila do

dómu. Christopher ukazoval někam stranou od ústí chodby a rozběhl se tam. Pak se narovnal a v ruce držel něco dlouhého, tenkého a bílého.

„Co je to?" volal Link.

„Pojďte sem a podívejte se!" odpověděl Christopher. „A připravte se na šok!"

Když byli asi deset metrů od Chrise, pochopil Harper, že přítel drží v ruce kost, podobnou lidské stehenní kosti, jenže delší a tenčí. Na místě, kde stál, bylo kostí víc. Dlouhé, krátké, tenké, tlusté, všechny vybělené stářím. Pozůstatky minimálně deseti cizích bytostí, které zde zemřely. Link jich pár odsunul stranou špičkou boty a objevily se další, mezi nimi i vejčitá lebka s malými bezzubými ústy a třemi očními otvory.

Harper se otřásl. Člověk nemusel být jasnovidec, aby pochopil, co se tu stalo. Nepřítel těžil krystaly pomocí dělníků, které tady dole zavřel a nutil je dřít, dokud nepadli mrtví.

Šli podél stěny a nacházeli spoustu kostí, některé tak staré, že se při doteku rozpadly na prach, jiné mladší, s šedobílým zabarvením charakteristickým pro lidskou kostní substanci. Mnohé očividně představovaly pozůstatky ne-humanoidních bytostí, jiné byly zřetelně humanoidní. Harper se ptal, kolik Pozemšťanů padlo za oběť ďábelskému týrání. Vědělo se, že Perliáni nebo Generálové - nebo oba národy společně -zajali mnoho posádek výzvědných lodí a pomocí hypnokrystalů přinutili jejich členy pracovat. Byli Pozemšťané i tady?

Dostali se ke vstupu do postranní šachty. Osvětlovalo ji slabé světlo ze stropu. Na stěnách byly stopy nástroje, pátrajícího po cenném krystalu.

Christopher, který šel jako první, náhle zděšeně vykřikl. Link a Harper pospíchali za ním. Spatřili ho, jak klečí na kolenou u postavy, ležící tváří na zemi. Měla na sobě matně zelenou uniformu solární flotily. Christopher ji opatrně otočil. Mrtvý

muž byl bezpochyby Pozemšťan. Chris mu opatrně prohledal kapsy a našel dvě věci - malou plastovou tabulku s osobními daty neznámého, kterou u flotily používali k identifikaci, a malou útlou knížečku s asi dvaceti hustě popsanými tenkými listy.

Mrtvý se jmenoval Ken Suluth a byl hodností major. Patřil k 3. vědeckému expedičnímu svazu Solárního impéria. Jedna z lodí 3. svazu, EX-10687, zmizela si před dvěma lety ve Velkém Magellanově mračnu. Suluth byl na palubě.

„Ti ďáblové!" zasyčel Link.

Harper vzal Chrisovi knížečku z ruky a otevřel ji. Na první pohled poznal, že je to něco jako deník. Na prvních stránkách bylo Suluthovo písmo pevné

a pravidelné. Pak začalo být roztřesené a nečitelné. Poslední zápis tvořila velká písmena, zřejmě naškrábaná z posledních sil:

„Dnes je pravděpodobně poslední den..."

Soluth věděl, že zemře. Harper cítil, jak v něm stoupá nenávist, nenávist k nelidským protivníkům, kteří se chovali k inteligentním bytostem hůř než ke zvěři. Ruce se mu třásly vzteky, když znovu otevřel knížečku na první stránce, a začal číst.

***

29. 10. 2433

Podvedli nás. Vzali jsme je na palubu, protože jsme si mysleli, že nejsou nebezpeční. Jsou to dva metry vysoké bytosti s pokožkou pokrytou lesklými, průhlednými šupinami. Vypadají jako ze skla. Také jejich lebky jsou průhledné. Před mozkem mají rudě zářící chuchvalec tkáně, velice pohyblivý. Vypadá jako výstražná žárovka. Mezi prsty na nohou i na rukou mají plovací blánu a mohou žít ve vodě i na vzduchu. Objevili se v malém člunu, když jsme obíhali kolem nově objevené planety E-10687-Beta. Žili na té planetě. Na palubu přišlo pět mužů. Naplnili loď omamným plynem - a to byl konec. Když jsme se probrali, bylo jich sto a my jsme byli spoutaní. Dopravili nás na planetu. Naše loď už pravděpodobně neexistuje.

2. 11.2433

Počítám dny podle toho, kolikrát jsem mezi nimi spal. Máme za sebou dlouhou cestu v hruškovité lodi. Netuším, kde jsme teď. Umístili nás do podzemní místnosti. Je to horší než nejhorší pozemské vězení ve středověku. Žádné sanitární zařízení. Jídlo v obrovské misce, ze které musíme jíst všichni najednou a vždycky jen jednou za dvě spací periody.

Ale to není zdaleka všechno. Většina z nás se mezitím zbláznila. Alespoň já to tak vidím. Cítí nevysvětlitelnou touhu zůstat tady. Podle mě se jedná o hypnózu. Bojím se, že jejich mozky ten tlak dlouho nevydrží.

5. 11.2433

Už vím, odkud pochází hypnotický tlak. Všechny nás nacpali do dolu a dali nám mechanické krumpáče, abychom dobývali zelený krystal. Krystalové žíly září! Bylo nás přes pět set, když jsme sem přišli. Víc než tři sta mužů zemřelo několik hodin poté, co krystaly spatřili poprvé. Ostatní chřadnou den po dni. Nedokáží pracovat, ale někdo neviditelný je mučí elektrošoky.

10. 11.2433

Všichni jsou mrtví, až na Heimstaettera mě. Heimstaetter vnímá záření krystalů stejně málo jako já. Pracujeme

jak nejrychleji můžeme, aby nás nemučili.

12. 11.2433

Před námi už v těchto štolách musely pracovat tisícovky otroků. Všude jsou vybělené kosti. Jak nelidská rasa to musí být, když se tak krutě chová ke svým zajatcům!

2. 12. 2433

Heimstaetter a já jsme dosud nezjistili, kde se zdržují Sklenění. Od přistání na této planetě jsme je neviděli. Nástroje jsme našli v noclehárně, když jsme tam poprvé přišli. Pokyny dostáváme přes reproduktory. Sklenění se zřejmě naučili náš jazyk velmi rychle. Mísu s jídlem přiváží a odváží automat. Heimstaetter a já jsme nanosili naše mrtvé do zvlášť hluboké postranní štoly. Neviditelnému se to nelíbilo. Pocítili jsme jeho bič, ale když jsme se stejně nevzdali, nechal nás být. Nástroje

mrtvých zmizely. Někdo je musel posbírat. Heimstaetter si myslí, že se tu Sklenění neukazují, protože sami mají ze záření krystalů strach a žijí někde nad námi v chráněném bunkru. Krystaly, které vytěžíme, přes noc mizí, stejně jako zmizely krumpáče našich kamarádů.

15. 2. 2434

Heimstaetter je mrtvý. Už to nevydržel a pokusil se o útěk. Prozkoumal všechny štoly a byl pevně přesvědčený, že jedna z nich vede nahoru na Svobodu. Nechtěl jsem jít s ním, protože jsem to považoval za beznadějné. Co bychom nahoře dělali? Heimstaetter šel. Za půl hodiny byl zpět, napůl mrtvý po stovkách ran, které dostal z projektoru. Stačil říct jen několik slov o jedné chodbě, která náhle vůbec nevypadala jako štola, kterou si vybral, o skalní stěně, která se vynořila z ničeho nic a jak mu byla najednou odříznuta cesta.

O několik minut později zemřel. Nevím, co si mám o jeho slovech myslet.

16. 2. 2434

Odtáhl jsem Heimstaettera do jiné postranní štoly. Jeho krumpáč zmizel. Jsem teď tady dole sám. Možná jsou na planetě ještě další doly.

23. 10. 2434

Jsem nemocný. Už víc než rok jsem se nemyl a mám svrab po celém těle. A horečku. Ale když na okamžik odložím krumpáč, dostanu zásah.

3. 3. 2435

Bůh zatrať Skleněné!

10. 6. 2435

Už nevěřím v záchranu. Drží mě už jen naděje, že jednoho dne budu mít před sebou Skleněného a zakroutím mu krkem.

30. 10. 2435

Brzy bude konec. Sotva se držím na nohou.

3.1.2436

Dnes je pravděpodobně poslední den...

Harper zastrčil knížečku do kapsy, aniž věděl, co dělá.

Nejraději by vzteky křičel.

Někdo se rozesmál. Byl to podivný, chladný smích, který začal tiše a rychle nabýval na hlasitosti, aby najednou zničehonic přestal. Lidé z Pembroke se tak smáli, když bojovali s hněvem.

Link vstal. Jeho hlas byl chladný, když řekl:

„Ztrácíme čas, když tu tak dřepíme."

„Dřepět tady!" opakoval Christopher hněvivě. „Copak nemáš duši v těle, že..."

„Jistěže mám!" zařval Link. „Stejně jako ty. Právě proto se chci co nejdříve setkat s někým ze Skleněných!"

Harper ještě nikdy neviděl Linka v takovém stavu. Obrátili se a vraceli se zpět do haly.

Harper znovu vytáhl knížečku a otevřel ji na poslední straně. Cítil nepopsatelný soucit s ubohým majorem Su-luthem. Jak starostlivě počítal spací periody, aby mohl svůj deník správně datovat!

Nebyla jeho vina, že se přesto přepočítal. Čas mezi dvěma spacími periodami prostě netrval dvacet čtyři hodin. Suluthův poslední záznam nesl datum 3. ledna 2436, dnes však byl teprve 25. listopad 2435.

U vchodu do velké haly Harper zaváhal. Pak vkročil dovnitř a zamířil ke svému paladinovi. Ušel dva, tři, čtyři kroky a Link s Christopherem ho těsně následovali. Pak pocítil první zásah.

Elektrický šok mu projel tělem a srazil ho k zemi. Zaplavila ho palčivá vlna bolesti. K fyzické bolesti se navíc okamžitě přidala bolest psychická.

V rozčilení nad osudem Kena Sulutha zapomněl, že jsou stále v pasti. A protivník ji teď zavřel.

Nepřítelovo chování nepřekvapilo jen Iralotha, ale i Üla. Otrokář počítal s tím, že se kolona bude pokoušet proniknout z haly dál. Že místo toho zastavila a budila dojem, jako by tak chtěla setrvat delší dobu, ho zmátlo.

Ještě překvapenější byl, když viděl, že nepřátelskou kolonu netvoří jen matně se lesknoucí bytosti, které před časem označil

za ošklivé, ale že jsou s nimi také tři bytosti jiného druhu, které se velice podobaly jeho poslednímu zajatci.

Sledoval činnost tří cizinců se zvláštní pečlivostí. Viděl, jak pronikli do jedné z vedlejších štol a našli mrtvého. Nedovedl si vysvětlit, proč se tak dlouho zdržují u jeho těla. Mezitím si lámal hlavu nad tím, jaký je vztah mezi nimi a patnácti sty kovově lesklými členy oddílu. Došel k závěru, že ti tři byli vysláni napřed jako špehové a tudíž mají ve skupině podřízené postavení.

Iraloth byl jiného názoru. Přiblížil se poměrně blízko k pravdě, když se domníval, že lesklé objekty jsou bojové stroje nebo vozidla, podřízená rozkazu tří hlavních bytostí. Ale protože ani on, ani Úl nepromluvili, zůstal jim rozdíl v jejich názorech utajen.

Úl počkal, až se špehové vrátí k hlavní skupině. Pak začal s krocením.

Nepřítelovo chování nepřekvapilo jen Iralotha, ale i Ůla. Otrokář počítal s tím, že se kolona bude pokoušet proniknout z haly dál. Že místo toho zastavila a budila dojem, jako by tak chtěla setrvat delší dobu, ho zmátlo.

Ještě překvapenější byl, když viděl, že nepřátelskou kolonu netvoří jen matně se lesknoucí bytosti, které před časem označil za ošklivé, ale že jsou s nimi také tři bytosti jiného druhu, které se velice podobali jeho poslednímu zajatci.

Sledoval činnost tří cizinců se zvláštní pečlivostí. Viděl, jak pronikli do jedné z vedlejších štol, a našli mrtvého. Nedovedl si vysvětlit, proč se tak dlouho zdržují u jeho těla. Mezitím si lámal hlavu nad tím, jaký je vztah mezi nimi a patnácti sty kovové lesklými členy oddílu. Došel k závěru, že ti tři byli vy-

Harper ztratil na hodinu nebo dvě vědomí. Když se probral, instinktivně vyskočil a rozeběhl se ke svému paladinovi. Druhý zásah dostal, když už byl skoro u něj. Zapotácel se, upadl a musel se přitom dostat z oblasti vlivu projektoru, protože bolest nebyla tak hrozná, jako minule. Znovu se narovnal, přitáhl se k

robotově věži a zasípal:

„K nejbližšímu úklidovému robotovi!"

Paladin se dal do pohybu. Projektory potřetí vyslaly smrtící záření. Harperovi zčernal svět před očima a pak nekonečně dlouho znovu nabýval původní tvar.

Paladin zastavil u úklidového robota, který měl v přední části čtvercový otvor, jímž nasával rozmělněnou horninu a odstraňoval ji z cesty. Harper co nejrychleji vlezl dovnitř. Když projektory vystřelily počtvrté, byl už napůl v robotovi a s úlevou zjišťoval, že jeho taktika měla úspěch. Jakmile bude úplně vevnitř, bude ho robotovo tělo chránit jako Faradayova klec. Neměl čas, aby se staral o Chrise a o Linka, ale doufal, že následovali jeho příkladu.

Rychle předal paladinovi rozkaz:

„Skupiny po deseti robotech ať prozkoumají všechny chodby vedoucí z této haly a zjistí, zda jsou spojeny s prostorami mimo důl nebo ne. Zvláštní pozornost musí věnovat tomu, zda se okolí náhle nezmění nebo energetické poměry nezačnou připomínat ty v okolí pevnosti nebo vzadu v chodbě."

Harper se domníval, že ví, co je skutečnou tajnou zbraní protivníka. Suluthovo líčení posledních okamžiků jeho kamaráda Heimstaettera mu ukázalo cestu. Žádný vědec vážně nepopíral, že je možné měnit energii ve hmotu. Podle Harpera protivník používal právě tuto techniku. Pevnost, v níž byly zničeny dvě třetiny jeho kolony, nikdy neexistovala. Nemohlo se jednat o hypnotický efekt, protože roboti se nedali zhypnotizovat. Muselo jít o cílenou tvorbu skutečného projektu, který existoval tak dlouho, dokud bylo aktivní pole, jež ho vytvářelo.

Chodba, vedoucí ze skalní soutěsky, byla podobným fenoménem - nikoli halucinace, ale skutečně existující útvar, vytvořený pomocí stlačené energie z dosud solidní horniny. Když se oddíl chtěl vrátit, obnovil protivník část původního stavu. Zadní část chodby zmizela a skála, která tam byla předtím, se vrátila.

Jen tak se dalo vysvětlit, že jeho a Brewsterova kolona narazily ve stejnou chvíli na pevnosti. Protivník je zřídil, aby vetřelce přilákal a zničil. Výtvory ze stlačené energie prozrazovala pouze jejich rozptýlená pole. Byly tak bohaté na energii, že zářily převážně v oblastech vysokých frekvencí a krátkých vlnových délek, a sice tak, že nižší frekvence, obsažené v reflexi slunečního světla, zcela zmizely, a robot, jež v důsledku defektu viděl jen v infračervené oblasti, umělý výtvor vůbec nevnímal.

Byla to ďábelská zbraň. O důvod víc, pomyslel si Harper, tuhle akci úspěšné dokončit, a cizí tajemství ukořistit.

„Jste v pořádku?" ozval se ve sluchátkách Christopherův hlas.

„V podstatě ano," ozval se Link.

„Všechno OK," volal Harper. „Roboti hledají východ. Zachovejte klid. Ještě není nic ztraceno."

„Jasně," zabručel Link „Ale nenechej nás čekat moc dlouho."

Jako kdyby uslyšel svou narážku, přihlásil se paladin.

„Skupina dvacet jedna je ve štole, ústící po dvou stech metrech do chodby s vyhlazenými stěnami a osvětlením.

Stoupání asi jedno procento. Délka k nejbližšímu ohybu více než kilometr."

Harper tušil past.

„Hladina energie?"

„Normální," odpověděl paladin.

Harper si vydechl. Našli štolu, kterou prchal Heimstaetter. Všem robotů kromě skupiny dvacet jedna přikázal vrátit se do haly.

Úl byl nadšený. Tři špehy srazil k zemi hned první zásah. Sice znovu vstali a vlekli se dál, ale to nic neznamenalo. Projektory budou v provozu dvě světla-tmy. Než všechno skončí, přejde cizince chuť se zdvihat.

Za jisté znamení svého úspěchu považoval, že kovově lesklé bytosti se bezprostředně po zapojení projektoru daly kvapně do

pohybu. Byly zřejmě silnější konstituce než špehové, ale ať už se vydají kamkoli - a skutečně hledaly každý možný únik - údery je budou následovat, protože v Úlově dole byly projektory všude.

Úl a Iraloth si stále ještě nevyměnili myšlenky a tak se Ol nedozvěděl, že Iralotha celý vývoj velice znepokojuje. Především mu dělal starosti fakt, že se skupina deseti protivníků zdržovala na místě, kde systém štol přecházel do systému chodeb vlastní základny,

i když se všechny ostatní skupiny vrátily do haly.

Úl se tím nezabýval. Radoval se, jak se nepřátelé krčí pod jeho zásahy.

8.

Vydali se do štoly, kterou nalezla skupina dvacet jedna. V čele byl Harper, stále ukrytý v robotovi, za ním ve svých skrýších Christopher a Link a pak paladinové. Ostatní roboty nechal Harper prozatím v hale.

„Jsme na místě," oznámil paladin.

Harper počkal na vhodnou příležitost a vylezl z úkrytu. Rozhlédl se a skočil zase dovnitř. Jen tak tak to stačil před dalším zásahem.

Skupina dvacet jedna měla pravdu. Štola přecházela do dobře udržované chodby, která bez pochyby spojovala důl se základnou Perliánů. Harper se bez váhání rozhodl do chodby vstoupit. Jedině tak donutí protivníka k otevřenému boji.

Přikázal robotům, čekajícím v hale, aby se vydali za nimi.

Když se nepřátelské bytosti vrátily do velké haly a zaujaly tam postavení, začal mít Úl poprvé dojem, že všechno neběží tak, jak to naplánoval. Když se pak oddíl dal do pohybu a zamířil do šachty, kterou chtěl před časem použít jeden z vězňů k útěku, protože správně poznal, že jako jediná vede přímo na základnu, změnilo se jeho podezření v jistotu.

Zachvátil ho hněv - hněv muže, který náhle poznal, že byl po celou dobu, kdy se cítil vítězem, ve skutečnosti voděn za nos.

Okamžitě zahájil protiopatření. Ale protože byl bez sebe vzteky, nejednal tak cíleně, jako obvykle.

Urazili půl kilometru, když se stalo to, s čím Harper dávno počítal. Chodba před nimi zmizela a místo ní tu byla nová štola s neopracovanými stěnami. Harper byl ve svém živlu.

„Tohle je čistě technický problém," zavolal do mikrofonu svou obvyklou průpovídku. „Pusťte mě na to!"

Poslal ke vchodu do štoly čtyři bojové roboty a přikázal jim pálit. Minula jedna vteřina, dvě, tři, a Harper už začal o své teorii pochybovat, když se stalo, v co doufal.

Štola zmizela a znovu se vrátila chodba. Koncentrovaná energie z paprskometů rozkolísala energetickou stabilitu umělého výtvoru a zničila ho.

Cesta byla volná.

Úl ztrácel nervy. Trik s vytvořením nové chodby a zmizením staré selhal. Protivník jeho metodu prohlédl. Úl nepočítal s tím, že by se nepřátelé dokázali tak rychle přizpůsobit. Bylo to o to horší, že cizí oddíl mezitím opustil oblast projektorů a stál těsně před hranicí bezpečnostní oblasti, v níž se zdržovalo osazenstvo základny. Protivníci pronikli do chodby, vedoucí kolem bezpečnostní oblasti, a někteří z nich zaujali postavení bezprostředně před ochranným polem, odrážejícím smrtelné záření krystalových mas.

„Co chtějí dělat?" bědoval Perlián. „Nemohou přece proniknout polem, že ne?"

Iraloth na jeho otázku neodpověděl. Znělo to naléhavě, když řekl:

„Vzchopte se, Úle! Dělejte něco! Použijte nějaký z vašich triků, ale hlavně jednejte! Za několik jednotek..."

„Nemůžu!" hořekoval Úl. „V blízkosti ochranného pole nelze používat materiální projekci, protože energie pole působí rušivě. Nemůžu nic dělat! Nebo nějakou možnost vidíte? Ale pole je přece zadrží - nebo myslíte, že ne?"

Na obrazovkách náhle vzplálo jasné, namodralé světlo, a oslepilo oba pozorovatele.

Začala poslední fáze boje.

***

Iraloth viděl Perliána umírat. Když z obrazovek vyšlehl jasný zelený blesk, znamení toho, že se pole zhroutilo, Ulovo rudé časové oko puklo. Perlián se zhroutil na zem a nehýbal se. Iraloth cítil, jak se nad ním rozprostírá smrtící vliv krystalových mas jako obrovská, všeničící vlna. Cítil, jak mu ubývají síly a zamlžují se mu myšlenky.

To byl jeho poslední dojem. Zemřel o několik jednotek později.

Příčka neznamenala problém. Bojoví roboti ji zničili několika výstřely. Pronikli do centrály, z níž bylo řízeno vše, co se na Dangeru I dělo.

Patnáct set robotů zaplavilo stovky chodeb, hal, laboratoří, ubytovacích místností a skladišť a neúnavně zásobovalo informacemi tři muže v centrále.

Všude to vypadalo stejně. Zařízení byla nepoškozená, ale posádka, kterou podle předběžných odhadů tvořilo pět tisíc Perliánů a dva tisíce Generálů, zhroucení ochranného pole nepřežila. Leželi všude - Perliáni s průhlednými lebkami, napůl zaplněnými světle červenou tekutinou, Generálové s prasklými skleněnými zásobníky na obou ramenech, 7, nichž vytékala hmota časových očí jako červený vosk. V obou případech to zřejmě byly právě časové oči, které nevydržely nápor hypnotického záření, a svým selháním přivodily smrt celého organismu.

Harper podal hlášení TOSOMĚ. Tentokrát mluvil se samotným Conem Baythem. Admirál mu vyslovil své uznání. Požádal muže, aby zatím zůstali na místě a ujistil je, že další divize robotů je už na cestě.

Ukázalo se, že nelze zjistit, kolik dolů na planetě je, kde jsou a kdo je postavil. Nikde nenašli zařízení, které z vytěžené hmoty vytvářelo koule o průměru čtyři sta metrů a posílalo je na oběžnou dráhu kolem planety. Neobjevili ani agregáty, kterými

protivník vytvářel iluze pevností a iluzorní chodby.

Danger I tak i nadále zůstal tajemstvím, vyhrazeným pro vědce a techniky Solárního impéria, kteří snad jednoho dne najdou cestu, jak zastavit ničivou moc krystalů.

Con Bayth byl spokojený.

Rozhodl se zůstat v soustavě Danger, dokud nebude ukončen předběžný průzkum planety. Pak kolem ní rozestaví hlídkové lodi a s ostatními se vrátí k Module II. Ať rozhodne Atlan, co se má stát jako další. Podle Harperovy výpovědi čeká tam dole bohatá technická kořist.

Con Bayth se chystal na zpáteční let, když byl ohlášen přílet korvety ve směru od Moduly II. Patřila ke 109. svazu, který se měl zdržovat v sektoru Jellicovy hvězdy, více než sto čtyřicet tisíc světlených let odsud. Ukázalo se však, že razantní, senzační vývoj v domácí galaxii zřejmě zcela zastíní události na Dangeru I.

OLD MAN, obří robot, zmizel zcela náhle a bez předchozího varování z vesmírného sektoru Jellicovy hvězdy. Nezanechal po sobě žádnou stopu. Nikdo nevěděl, kam se vydal.

Reginald Bull, který hlídkoval v sektoru Jellicovy hvězdy s dvaceti tisíci jednotkami, došel k závěru, že jeho další přítomnost je zde zbytečná. Protože nebylo pochyb, že OLD MANA ovládají krystaly, předpokládalo se, že se robot vydal k Velkému Magellanovu oblaku. Bylo proto jen rozumné okamžitě posílit pozemské síly v oblasti.

Zpráva, kterou Con Bayth obdržel, neříkala nic víc a nic míň, než že se Reginald Bull s dvaceti tisíci jednotkami nachází na cestě k němu, a že lze očekávat jeho přílet v nejbližších dvou hodinách.

Con Bayth zahodil své plány a připravoval se na Bullův přílet. Byl pochopitelně rozčilený, ale hlášení lokalizační centrály ještě jednou přilákalo

jeho pozornost k věcem, souvisejícím s nedávno ukončenou ofenzívou vůči Dangeru I.

Tři cizí objekty, pozorované při příletu 14. svazu v

bezprostřední blízkosti Dangeru I, náhle zmizely.

Con Bayth byl spokojený. Gurradové teď věděli, co si o Pozemšťanech mají myslet.

Harper seděl pohodlně v centrále na Dangeru I. Link Stovall měl službu u vysílačky a byl ve spojení se svým paladinem, který byl zase ve spojení s TOSOMOU.

„Novinka," oznámil vzrušeně, „Reginald Bull je se svazem dvaceti tisíc jednotek na cestě sem. OLD MAN zmizel ze sektoru Jellicovy hvězdy!"

„Co si o tom myslíš, Harpere?" otázal se Christopher.

Harper mávl rukou.

„To není čistě technický problém," prohlásil. „To se mě netýká."